

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

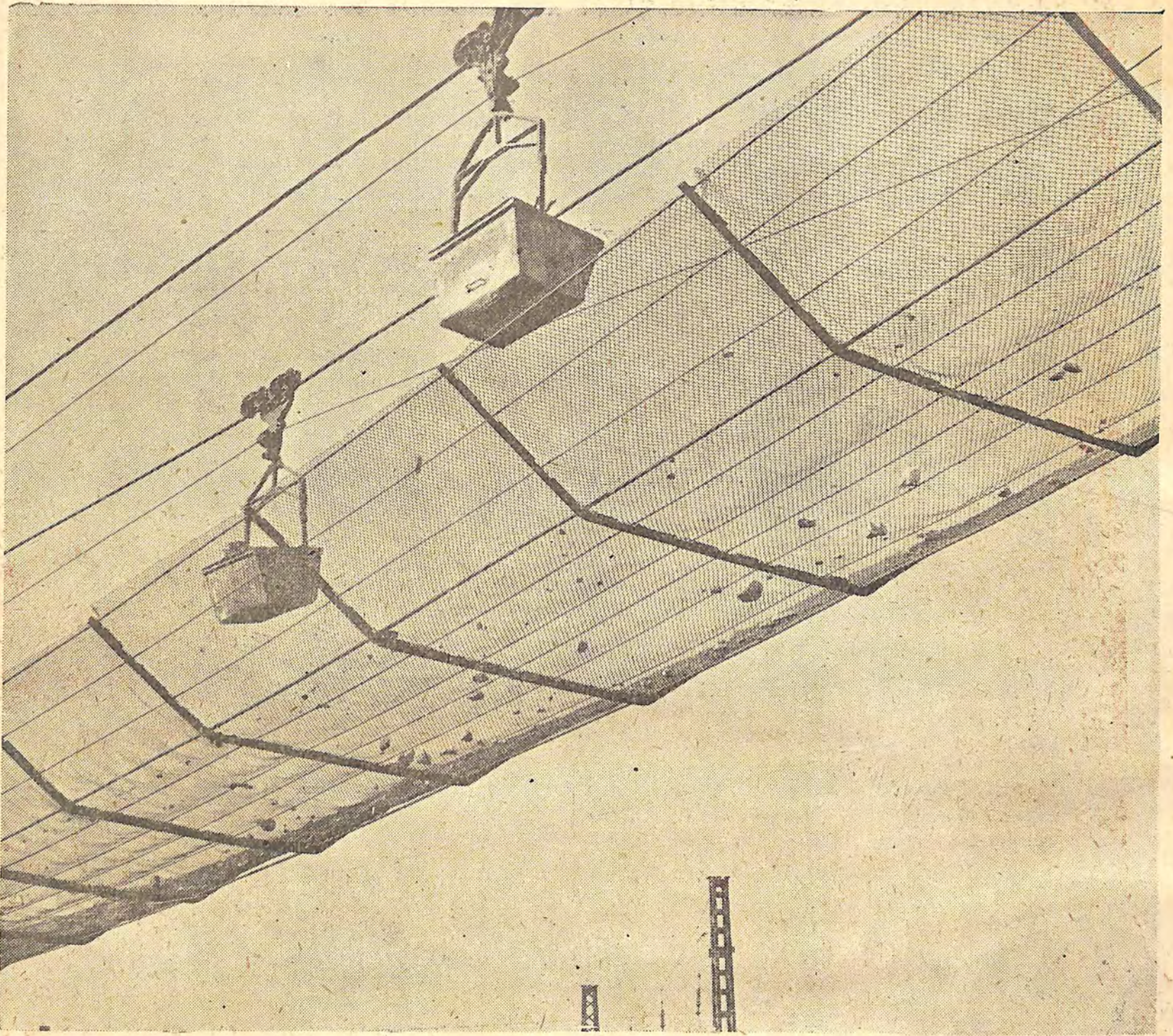
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKABA

İnönü — Yavaş, yavaş, yavaş!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı TÜRKİYE İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına almış olursunuz... aynı zamanda, senenin en zengin ikramiye çekilişlerinde şansınızı denersiniz. Üstelik % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadeli hesaplarda her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşidelerden 15 gün evvel hesabınızın bulunduğu Şubemizden öğrenebilirsiniz.

7 Mart Çekilişinde:

20 APARTMAN DAİRESİ

2 ADET 100.000 TL.

50 ADET 5.000 TL.

100 ADET 1.000 TL.

ve 10.000 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri

cem'an

2 MİLYON

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaaba

Suçlu, ayağa kalk!..

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Ni-
met Arzik, Necdet Rüştü
Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yur-
datap, İlhan Selçuk, Ba-
ha Oral, Adnan Tahir, Hü-
seyin Korkmazgil, Kenan
Akıncı, Yaşar Özen, Semi-
ramis Aydınlik.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Sel-
çuk, Suat Yalaz, Nehar
Tüblek, Semih Balcıoğlu,
Cafer Zorlu, Şadi Ding-
çağ, Bülent Şeren, Meh-
met Polat, Yaşar Tonguç,
Metin Gökçe, Zeki Beyner,
Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare
eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50,
Altı aylığı 25 lira. Yaban-
cı memleketlere yıllık
100, altı aylığı 50 lira.
Uçakla gönderilmesi is-
tenen abonelerden uçak
masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Dıvanyolu Klodfarer

caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 li-
ra, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 1 — Sayı : 24

11 Ocak 1962

YIL : 40

Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın ahlâk
Yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

BİR akşam, Galata Köprüsün-
den geçerken durunuz, duru-
nuz demem bile fazla, adımla-
rınız kendiliğinden durur: Haliç, bir
erguvan penbesidir. Solda, son İs-
tambul evlerinin arkasında mor bu-
lutlar toplanmıştır... Ve o bulutla-
rın kadife perdesi önünde dört mina-
re ile bir kubbe yükselir: Süleyma-
niye Camii... Bunu, biz yapmışız...
Bir de, Meşrutiyetin tek anıtı Yeni
Postahane ile Cumhuriyetin son a-
nıtı Üniversiteye bakınız!.. İşte ced-
lerimizle aramızdaki fark!

Bilgisiz kalemlerin, duygusuz ka-
lemlerin mürekkep tükürdüğü Âkif:

Donanma, ordu giderken ağır
ağır ileri,
Özengi öpmeğe tâlipti garbın
elçileri!

diyor... Biz mi o babaların çocukla-
rınız?..

Kımalı parmakların ördüğü oyalar,
nakışlar, ibrîşim keseler, yün ço-
raplar bile müzelik olmuştur bu-
gün...

Ninelerimizle, dedelerimizle ara-
mızdaki ayrılık, yalnız bellek gücü-
ne, el hünerine de kalmaz. Artık
o sevgi dolu, o duygu dolu gönülle-
rin çocukları da değilliz... Hiç unut-
mam, üç, dört yaşımın bir türküsü
vardı:

Şu karşıkı dağda bir kuzu meler,
Kuzunun feryadı bağrımı deler...

Borulu gramofonda bu türkü baş-

ladı mı, bütün gözler buğulanırdı:
Annesinden ayrı düşmüş kuzu için!

Lûtfen söyler misiniz bana: Dağ-
da meleyen kuzu için değil, Cezair'-
de kurşuna dizilen vatanseverler i-
çin kirpiklerinizden bir damla yaş
koptuğunu hatırlıyor musunuz?

Tank, uçak, atom... Sonu, budur:
İnsan göğsündeki kalb, artık ağaç-
taki budak oldu!

Sinekler!

Hacının yüzü sinek dolu,
Kımıldamıyor eli, kolu...

Geçen bir meraklı duruyor,
Soruyor:

— Şu sinekleri koğsana hacı,
Duymuyor musun hiç acı?

Hacının dudağı бүkүlүyor,
Sinekleri őrкүtmeden gültüyor:

— Yooook,
Bunların karnı toook!

Koğarsam,
Konacak açlar çooook!

Eşref MEŞREF

Kaç gündür, gazete sayfaları doğu
illerimizin açlık çılgınlıklarıyla dolu:
Kadın aç, erkek aç, çocuk aç, hayvan
aç... Aç kabileler, sırtlarında yorgan-
ları, buzlu tepelerden, ölümle boğu-
şa boğuşa göç ediyorlar... Şişliden
Büyükada'ya, Maçka'dan Florya'ya
değil, kar tipisi içinde, dağdan da-
ğa, belirsiz bir karanlığa!..

Yılbaşı gecesi sofranızda viskiniz,
şarabınız, havayınız eksildi mi?..

Yetmiş beş liralık, Avrupa işpor-
tasından dökülmüş kravatların hâ-
lâ alıcısı var.

Hâlâ ikiyüz, üçyüz, dört yüz lira-
lık Paris kokuları sürünüyor kadın-
larımız.

Ve hâlâ, hâlâ, hâlâ, yüz elin bin
parmağı yetmeyen milyonerlerimiz,
kilit üstüne kilit vurulu kasaları-
nın kaybolmuş anahtarlarını bula-
mıyorlar!

Bütün yurt düzeyini kaplayan
Tanrısal bir ses gürlese:

— Suçlu!.. Ayağa kalk!

Koltuğunda rahat oturan kaç kl-
şı kalır?.. Hele iktidar koltuğunda!

Doğu'da açlık varmış!.. Bu açlık
şimşek gibi ansızın mı çıktı?.. Yıl-
dırım gibi ansızın mı düştü?..

Şimşegin bile çıkmadan önce, yıl-
dırımın bile düşmeden önce bellrti-
leri vardır: Gök morarır, ağaçlar ür-
perir, rüzgâr, sanki ölüm kokar!

Aylardır gazetelerde okuyoruz:
Doğu'da açlık var... Aylardır gazete-
lerde okuyoruz: Doğu'da hayvanlar
ölüyor.. Aylardır, aylardır, aylardır...

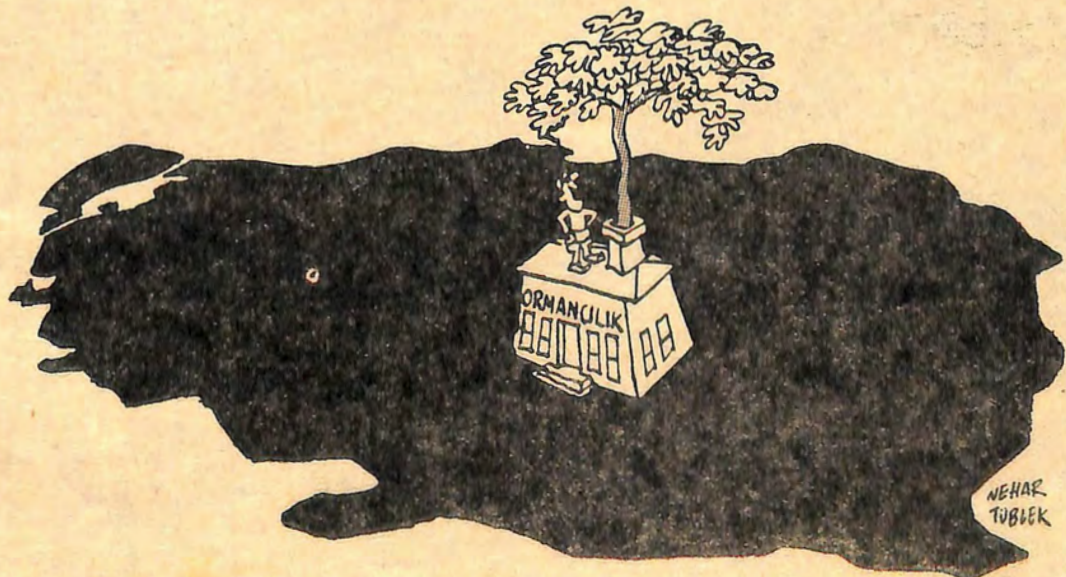
İnönü hükümeti, bu açlığın son
suçlusudur. Ondan önceki Millî Bir-
lik hükümeti neredeydi?.. Başbaka-
niyle, Tarım Bakanıyle, İçişleri Ba-
kaniyle?.. Bütün bakanlarıyla?..

Koskoca bir sınır bölgesini açlı-
ğın hortlak dişlerine, ölümün iske-
let kollarına teslim edenler, bu mil-
li dramın seyircileri arasında kala-
maz!

— Suçlu!.. Ayağa kalk!

1 - 1 - 1962

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Şu incir ağacını bu ocağa dikeyim de «memlekette hiç ağaç dikilmiyor» demesinler!

OTOPSI

Sabunlamadan sonra

YILLARDIR geçtiğin yok yine duruyor mu bilmem: Eskiden Mahmutpaşa Yokuşunda gezgen mezat malcılar vardı. Küçük birer dükkânda bunlar. Ama şimdiki büyük dükkânlarda bulamayacağınız nice lüzumlu eşyayı bu açık hava sergilerinde bulurdunuz. Hepsî de güller yüzü, şakrak insanlardı. Orta oyunu yutturmasıyla satış yapardılar:

— «Aynalarım, taraklarım, sabunlarım, düdükleşim!» diye...

Genç anne kızına kurdela mı alacak:

— Şu toz penbe nasıl hanımefendi?

— Penbe istemem, penbesi var..

— Şu mavi hârelî?...

— Mavisi de var..

— En iyisi şu yaprak yeşili...

Küçük hanımın gözlerine de uyar...

— Yooook, yeşili hiç sevmem, türbe gibi!

Artık sırası gelmiştir. Mezat malcı, gülümseyerek nükteyi yapıstırır:

— Öyleyse size bir sarılivereyim!..

Birkaç gündür gazetelerde gördüğüm ünlü bir tuvalet sabunu fabrikasının yarımşar sayfalık ilânları bana bu eski günleri hatırlattı.

Efendim, belki bilirsiniz, gençliğimizdeki o mis kokulu Hacı Cemalî sabunları yok artık. Babalarımız, beyaz kalıbı avucuna alır, üstüne, Timsah marka kur-

şun kalemiyle şöyle bir iki çizgi çekerdi. Eğer kalem, esmer bir iz bırakmadan, sadece beyaz bir yol açmışsa mükemmeldir:

— Tart on okka!..

Fiâtı mı?.. Ya dört kuruştı, ya beş!

Her evin banyosunda, musluğunda, elinizi birkaç ovalayıştı boy boy köpüren bu kalıpları görürdünüz. Ancak pek zengin, pek alafranga ailelerin güneş görmemiş hanımefendileri, elma, armut biçimi Edirne sabunları kullanırdılar.

Şimdi öyle mi?.. Hepimiz lüks olduk maşallah.. Marınara sularında tuzlanıp Ağustos güneşinde kavrulan derilerimize sabun beğenemiyoruz... Sosyete, onu bile ya Paris'ten getiriyor, ya Amerika'dan!

Sanırım İstanbul piyasasında tuvalet sabunu satışı, çamaşır sabunu satışını geçti bile!

E, bu sürüm bolluğuna göre fiatlar ucuz olsa biraz... Hayır, tam tersine, satış çoğaldıkça fiat da çoğalıyor: Yıldızlı kağıtlar, kalın muka alar içinden çıkan badem kadar şey, bir buçukla iki lirası arası!

Hakları da var doğrusu, mademki alıyoruz, niçin arttırmamalı?.. Çağımız, kâr çağıdır, âr çağı değil!

Ne diyordum?.. Gazetelerde yarımşar sayfalık ilânlar:

Beş renk üzerine

Yeni ambalajlar içinde yeni sabunlarımız!

Beş renk üzerine yeni ambalaj!.. Yâni değişen sadece sabun parçasını saran kağıtla sabunların rengi: Penbe ambalaj içinde penbe sabun.. Beyaz ambalaj içinde beyaz!

Pekiy ne olmuş?.. Hiçbir işimize yaramayan o penbe yıldızlı kağıdı yırtıp da penbe sabunla yüzümüzü yıkarsak, solgun yanaklarımız yeni açmış güllere mi döner?.. Beyazını kullanırsak tenimiz kaymak yumuşaklığı, süt aklı mı alır?

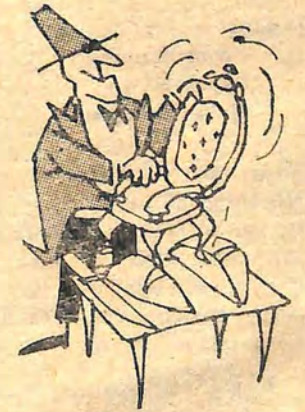
Yooook!.. Ama, kırk paralık ambalaj masrafına karşılık kırk kuruşluk zam var!.. Sizin yanaklarınız penbeleşmiyecek, cildiniz beyazlaşmıyacak ama sayın fabrikatörün gerdanı biraz daha kanlanacak, göbeği biraz daha yağlanacak... Kasası, hele kasası patlarcasına dolacak!

Halbuki başka memleketlerde bu ambalaj oyunları yeni müşteriler avlamak, sürümünü arttırmak içindir. Bizde yalnız vatandaş sızdırmak için!

Demin, penbe ambalajından çıkardığım bu sabunla ellerimi köpürtürken, gözümün önünde eski Mahmutpaşa canlandı. Kulâğıma, derinden derine mezat malcılarının ses geldi:

— Her ne alırsan al, birer kuruşa!.. Aynalarım, taraklarım, sabunlarım, kazıklarım!..

Y. Z. ORTAÇ

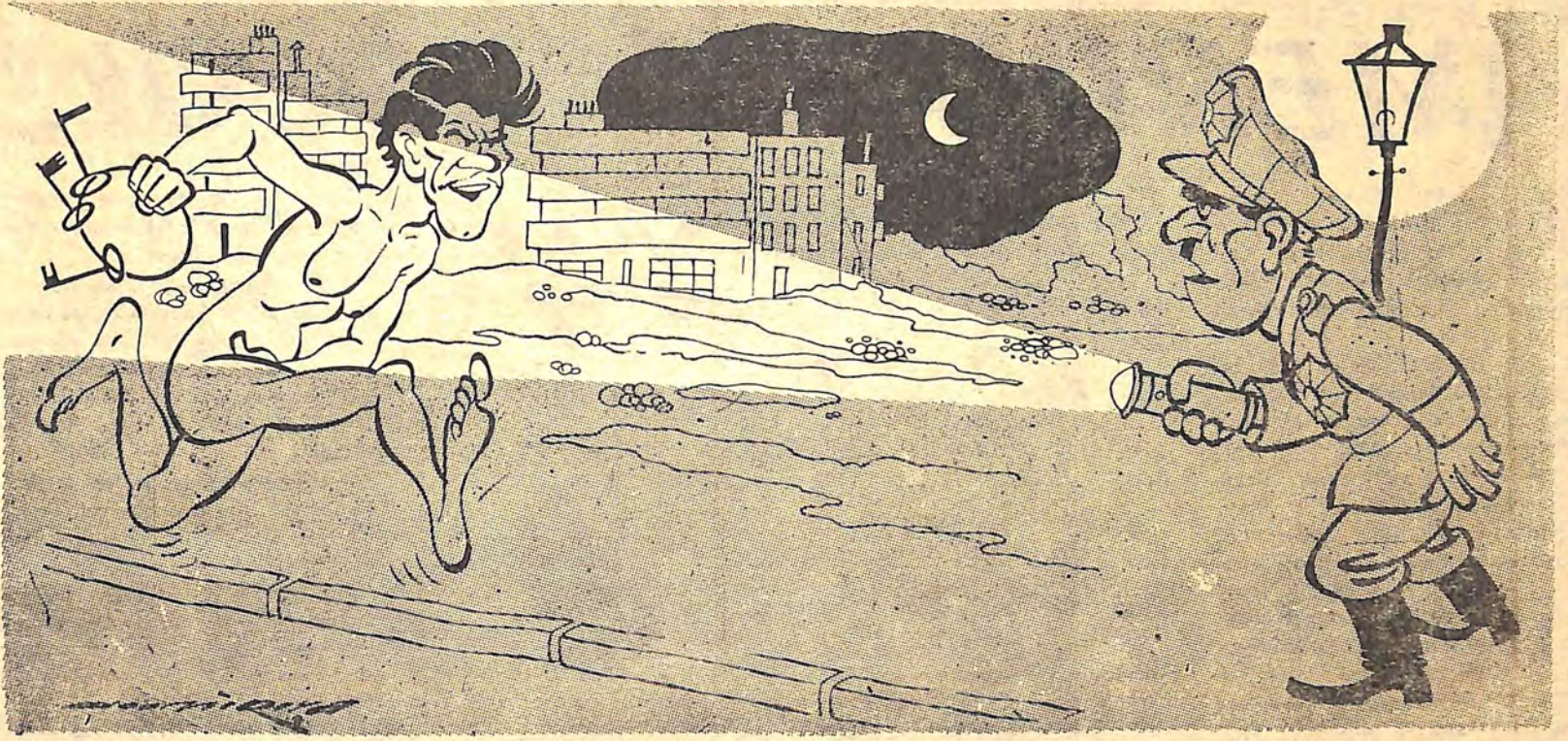

Dünya nüfusunun yarısı aç... (Gazeteler)

Kruşçef — Galiba benden önce yiyip bitirecekler!

YAZISIZ!

— Ulan bu ne hal?

— Sorma abi, galiba yanlışlıkla bir «maaşsever» in evine girdim!...

Süleyman bey şişmandı, milyonerdi, hiddetliydi, bağırıyordu ve üstelik:

— Bu ne biçim iştir?.. diye bağırıyordu bangır bangır, bu ne biçim iştir?..

Satış müdürü karşısında boynu büyük, el pençe divandı. Arasına yutkunuyor ama beyefendi'nin sözünü kesmeğe cesaret edemiyordu. Boru mu!.. Gazaba gelmişti patron.

Süleyman bey deyip geçmeyin. Zaten geçemezsiniz. İş âleminde tanımayan yoktur bu ismi... «Silbaştan» havluları anonim şirketinin idare meclisi reisi ve en büyük hissedarır Süleyman beyefendi... Sağ elini sol cebine atsa yüz milyon, sol elini sağ cebine atsa iki yüz milyon... Emlâkının tapu senetleriyle, kurduğu şirketlerdeki hisse senetleriyle ciltletseler bir büyük kütüphane olur.

Böyle bir adam kızdı mı dünyamın rengi değişir. Aslına bakarsanız herkes kızabilir. Fakirler de kızabilir, zenginler de kızabilir. Tanrının bu konuda kullarını eşit yaratmadığını iddia edeceklerden nankör değiliz. Ama, itiraf etmeli ki, insan, Süleyman bey kadar zengin olup, Süley-

man bey kadar kızdı mı işin nereye uzanabileceğini kimse tahmin edemez. Satış müdürü bu gerçeği sezecek akıllılardan olduğu için sudan çıkmış finolar gibi tir tir titriyordu. Patronun sesi duvarlarda yankılanıyor, tavanda birleşip elli megatonluk atom bombası gibi zavallı müdürün dazlak kafasında pathyordu. Süleyman bey:

baltalayan işte bunlar...

Beyefendi bağırı, bağırı, bağırı... Yorulup da nefeslenince bir kaç saniyelik bir taymavt'tan faydalanan satış müdürü:

— Beyefendi... diye lâfa girdi, hakkı âliniz var. Piyasaya çıkardığımız yüz havlularının sürümünü gittikçe düşüyor. Ama, bu kadar hiddet buyurup kendinizi üzmeniz için sebep-

nam sebebi?

Müdür gözlüklerini düzeltti ve rahat bir nefes alarak:

— Bilmiyorum beyefendi... diye cevap verdi. Ancak şu kadarını biliyorum ki, son zamanlarda büyük boy yüz havluları satışında devamlı bir düşüş, küçük boy el havluları satışında devamlı bir artış var. Süleyman bey düşündü:

— Acayip... dedi, derhal memurlarını vazifelendirin. Bir hafta içinde bu işin sebebini öğrenmek istiyorum.

Müdür yerlere kadar eğilip çekildi ve adamlarını toplayarak gerekli emirleri verdi.

Memurlar derhal şehre ve memleketin her yanına dağıldılar. İnsanlarla teker teker temas ederek raporlarını hazırladılar. Bir hafta sonra toplanan istatistik, Silbaştan şirketinin piyasaya sürdüğü yüz havlularının neden satılmadığını, buna karşılık el havlularının neden rağbet gördüğünü apaçık meydana koymuştu.

Zira, verilen rapordaki sonuçlara göre, cemiyette ellerini kirli işlere buluşturanların sayısı gittikçe artıyor, yüzüzlerin sayısı ise, gittikçe çoğalıyordu.

İhtiyaç Meselesi

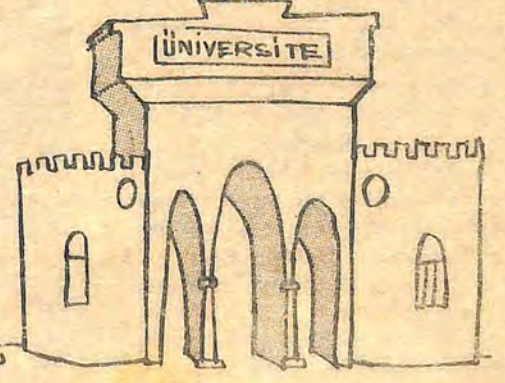

— Bu ne rezalettir!.. diye bağırıyordu avaz avaz, böyle namussuz müşteri görmedim. Köpoğlular biz malın iyisini çıkardıkça burun kıvrıyorlar. Anamız ağladı, didindik, uğraştık; memleketi hizmet olsun diye üç yüz bin, yüz havlusu sürdük piyasaya... Aylardan beri bir teki satılmamış... Aylardan beri tek yeni talep yok. Bunlar müşteri değil, vatan haini!.. Memleket iktisadiyatını

yok. Buna karşılık el havlularının sürümü de gittikçe artıyor. Dikkatinize arz ederim...

Satış müdürü koltuğundaki kalın dosyalardan birini açıp uzattı. Süleyman beyefendinin yüzü, sayfaları inceledikçe değişiyor, keyfinin yerine geldiği belli oluyordu. Olacak iş değildi bu. Satış müdürü-

no, — Hayret!.. diye baktı, nedir bu-

Orta öğretim!

AMERİKAN YARDIMI!

KÜÇÜK bir tülben: parçasına sardığı çiviti, leğenin içine atıp eritmiye çalışırken, kapı galdı. Şefika, bu vakitsiz misafir yüzünden gene sinirlendi. Kendi kendine:

— Hay Allah Yârabim, dedi. İn-sana rahat huzur verdikleri yok ki. Şuracıta, sabahtanberi iki parça çamaşırı haklıyamadım.

Ellerini, kirli atletlerden birine kurulayıp kapıyı açmaya gitti. Sinirlenmekte de haklıydı. Kapı çalınır, sütçü gelir, bir daha çalınır, elektrikçi gelir, bir daha çalınır, eskici gelir, tekrar çalınır, Sarsak Behiye'nin kızı ödünç sarmısak istemiye gelir, bir daha çalınır, üst kattan halı silkeliyeceğiz, balkondaki çamaşırlarını kaldırı demiye gelirler.

Şefika, kapıyı açarken, kendi kendine de homur homur söyleniyordu. Karşısında, Deli Şemsâ'yı görünce şaşırdı:

— Aaaa, hayırdır işallah... Ayol hangi rüzgâr attı seni?.. Nerelerdesin bunca zamandır, haklıkatsız?..

— Tam on gündür niyet ediyorum, ama elim değmiyor. Ha bugün, ha yarın derken, kısmet bugünmiş.

— Gir içeriye kardeşim...

— İşin varsa engellik yapmıyayın...

— Çamaşır bastırılmıştım akşamdan biraz... Ama zararı yok. Hem yıkarım, hem iki çift lâkırdı ederiz. Zaten yalnızım. Sabahtanberi kapıyı aşındırdılar. Bitiremedim çamaşarı...

— Haydi bari buraya kadar gelmişken beş dakika gireyim... Nasilsin bakalım, afiyettesin işallah...

— Eh kardeşim... İyi diyelim de iyi olalım. Çok şükür...

— Ayol seni kürtaş oldu diyerekten duydum, doğru mu bari?..

— Hangi kaltak çıkardıysa o lâfı, kendisi kürtaş masalarında can versin işallah...

— Olmadı mı öyle bir şey?..

— Yoooo... Zencefillle kinini kaynattım. Üç günün içinde pırupak oluverdim. Ne sakala minnet, ne biyiğa. Ama elâlemin yellozuna dedi-kodu lâzım. Al şu iskemleyi de otur kardeşim. Bak, üstünün mînderi de var. Hem konuşuruz, hem de ben çamaşırımı yıkarım.

— Olur olur... Ben şu tenekenin üstüne illşsem de olur.

— Aaaa, vallahi olınaz. Tenekenin üstünde rahat edilir mi hiç?.. İskemle durup dururken...

— Peki, sen işine bak... Buraya kadar gelmişken bir haber vereyim sana... Muzaffer Akgün'le Zeki Müren barışmışlar, duydun mu?

— Duydum duydum... Duyunca da çok sevindim.

— Benden de al o kadar kardeşim... Muzaffer'in sesine oldum o-lası tutkunum ben... Eh, Zeki'ci-

ADNAN VELİ

ğimden de vazgeçemiyorum. Aralar-ı açıldı diye vallahi, benim de çenemi bıçak açmıyordu. İyi ettiler de barıştılar.

— Zaten şimdiki zamanda dargınlık da neymiş.

— Tabii kardeşim...

— Bak sana bir haberim var...

— Hayırdır işallah... Onu söylemeden önce, sana bir kahve yapayım mı kardeşim?

— Aman hemşireciğim, elini hiç sıcak sudan çıkarma vallahi... Ben teklifli bir misafir değilim ki... O-nu bırak da şimdi, Dünder evde mi, onu söyle...

— Arka arsada kaydırak oynuyor kardeşim... Lâzım mıydı?

— Sonra çağırırız.

— Peki, sen bana iyi bir haberim var demiştin... Ne haberiymiş o? Merak ettim vallahi...

— Kardeşim, geçende gazetede bizimkiler okumuşlar da, ben de onlardan öğrendim, Amerikanın Vaşıkton diyerekten bir yeri varmış. Oradan adamlar gelip bizim memleketin her tarafında gayet asrı aptesaneler kuracaklarmış. Artık ayıptır söylemesi, bir sokağa çıkacak olsak, bir pazara gidecek olsak, vallahi yüz numara derdi kalmıyacak. Rahat rahat gir, ihtiyacını gör, temiz temiz çık...

— Hay Allah razı olsun o Vaşıktondan... Ama ben daha önce de duymuştum... Portakalın en iyisi için Vaşıkton derler. Karpuzun en

birincisi için de Vaşıkton derler. Demek ki şimdi Aptesanelerin de Vaşıktonunu icat ettiler...

— Yalnız onlar değil ki kardeşim... Önümüzdeki yaza Vaşıkton'un hıyarı da çıkıyormuş. Artık ne istersen en iyisi Vaşıkton olarak icat olacak... Ayakkabı Vaşıkton, börek Vaşıkton, maydanoz, semizotu Vaşıkton...

— Ama ne dersen de, ben bu Vaşıkton yüz numaralarına çok sevindim. Kaç tane yüz numara yaptıracaktı bari?..

— Orasını bilmiyorum ama... Her mahalleye bir tane yaptıracaktı. Artık ahalinin, bari aptesanelerden yana bir sıkıntısı kalmasın diyorlarmış...

— Ah, bir tane de bizim şu arsaya yapsalar, vallahi yatıp kalkıp Amerikalılara dua edeceğim. Havalara biraz soğuk olmuyor mu, mahallenin ne kadar zerzevatçısı, eskicisi, garajın ne kadar tâmircisi varsa, hepsi gelip, ayıptır söylemesi bu duvarın dibine işiyor. Geçen ay bizim damat «Burasi eşşeklere mahsus-tur» diye yazdığı halde, hiç bir faydası dokunmadı Kokudan yatak odasına giremezsin vallahi... Mahalleye yüz numara yapacak olsalar, artık ne rütubet kalır, ne koku... Dur Şemsâ'cığım, sana bir şey sorayım. Şayet ki Amerikan buraya gelip de bizim mahalleye yüz numara kuracak olsa, Amerikanın usta başısına beş on lira elden verecek olsak, bizim evin yüz numarasını da tâmir ediverir mi?..

— Aaaa, ne bileyini kardeşim?.. Onu ustabaşıya sormak lâzım. Ama parayı verdikten sonra niye yapmasın... Yapar helbet.

— Bir de ayıptır söylemesi gusulhanenin delikli taşından su sızıyor. Aşağıdakilerin mutfağına damlıyormuş. Yemeklerimiz mekruh oluyor diyerekten bir haftadır kafamın etini yiyorlar.

— Peki, onu niye bir usta çağırıp da yaptırmıyorsun?

— Ustanın yapmasıyla Amerikanın yapması bir olur mu kardeşim?

— Doğru...

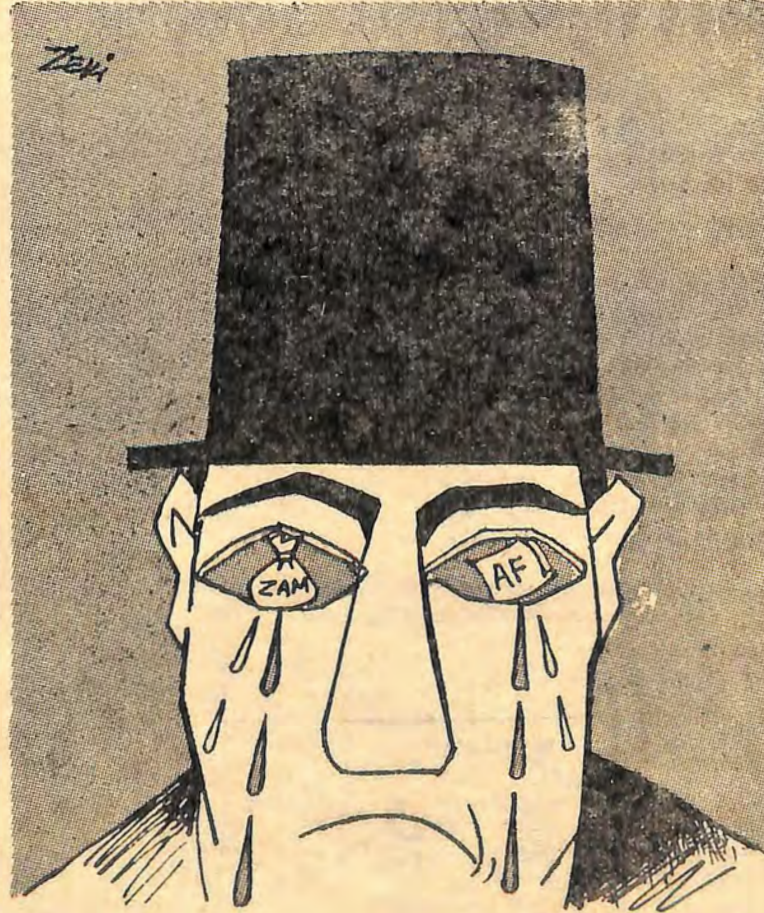
O sırada sokak kapısı açıldı. İçeriye kan ter içinde Dünder girdi. Elinde, yamru yumru olmuş, iki tane boş konserve tenekesi vardı. Kularla beraber kaydırak taşıma konsolun altına bıraktı.

Şefika:

— Gel ulan buraya, eşşoğlu eşek, dedi. Sabahtanberi anan, çamaşır leğeninin başında ter döksün, sen hayta gibi sokaklarda birdirbir oynasın... Yemeğe geldin değil mi?..

— Ne varmış?.. Yemeğe geldim elbet... Anam değil misin?.. Eşek gibi bakacaksın bana...

— Haydi git, elini yüzünü yıka da gel, köpek...

İki gözü iki çeşme!

İhracatımız

Bir Belçika firması, çıplak kadın resmi istiyormuş bizden.

Vallahi, çıplak kadın resmini ne yapacaklar bilmeyiz ama, bunu bizden istemelerine şaşıktık doğrusu.

Çünkü biliyorsunuz, atına, silâhına, kadınına kışkanç olan bir neslin evlâtlarıyız biz... İyi ki çıplak kadın değil de, resmini istemişler. Ne arar bizde öyle şeyler.

Haaa bakınız, belki de, ilerisini düşünerek, böyle bir istekte bulunmuştur firma. Öyle ya, durum böyle devam ederse, üstü başı satıp, yakında çırtlıçıplak kalacağız. Belçika firmasının isteğini o zaman, büyük bir kıvançla yerine getiririz. Ama, çıplak erkek resmi yollayarak.

Kesme

Perşembe ilçesinden Zonguldak'a iş aramaya gelen, on sekiz yaşında bir genç, başını vurmamak bir yer bırakmamış. İş bulamamış tabii. Kederlenmiş ve gırtlığına bir bıçak sallamış.

Haysiyetli bir delikanlıymış bu Perşembeli. Doğudaki eşkiyalara bakıp imrenebilirdi. Eşkiya olsa onun bunun yolunu kesecekti, haysiyetli olduğu için, başkalarının yolunu değil, kendi boğazını kesti.

Önemli ihtiyaç

Vurdumuzda ilk Nylon iplik fabrikasının kurulması konusunda, Bursada teşebbüse geçilmiş.

İşte bunu beğendik.

Demek bu güne kadarki başarsızlıklarımızın sebebi, işlerin pamuk ipliğine bağlı olmasındanmış.

Aman çabuk kurulsun şu fabrika da, işleri artık pamuk ipliğine değil, berikine göre daha sağlam olan, Nylon ipliğe bağlayalım.

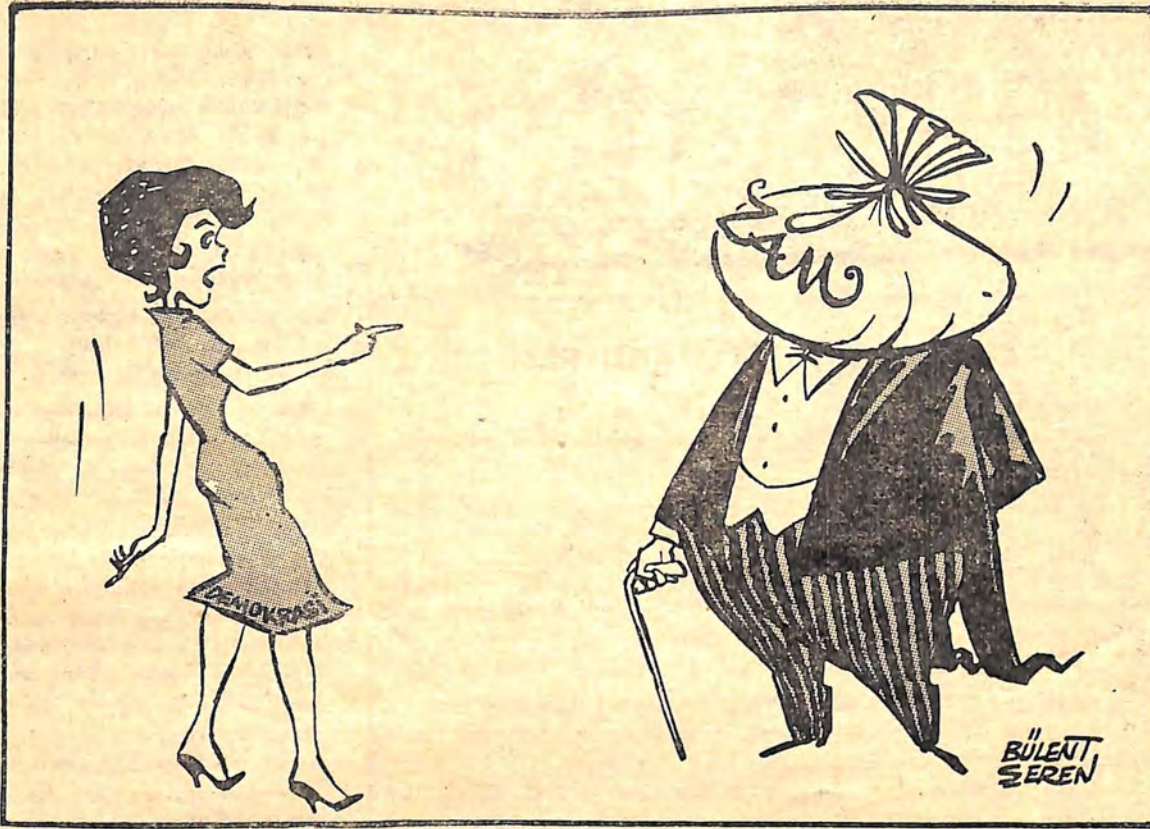
Kontrol

Durumumuz kötüymiş. Eğer doğumu kontrol altına almasak, nüfusumuz hızla artacak ve sonunda birbirimizi yeyecekmiz.

Politikacıların birbirlerini yemesinden, bize sıra gelir mi, gelmez mi bilmiyoruz.

Bu konuda; yani, doğumun kontrolü konusunda Camiül Ezheden fetva bile alınmış.

İlgililer zahmet etmiş doğrusu. Ne lüzum vardı fetvaya. Türkiyede doğumu, hiç bir itiraz tanımayan bir kuvvet, size, bize, hepimize rağmen kontrol altına alacak ve davayı halledecektir: Aclık!

— Bana bak herif! Çirkinliğin canıma tak dedi, bâri şu bıyıklarını kes!...

Çocuk, musluğa gidip ellerini baştan savma suya tuttu. Şemsa, seslendi:

— Dünder evlâdım, kâğıt kalemi al da gel...

Şefika, kocasının uzun paçalı donunu sıkarken, başını kaldırdı:

— Ne olacak kardeşim kâğıt kalem?... Bir şey mi yazdıracaksın?..

— İşte, Amerikan'a bir mektup yazdıralım da, bizim mahallenin adresini de verelim, dedim.

— Haaa, iyi... Yazdıralım. Oğlanın o kadar okuyup yazması var... Ulan!... Kâğıt kalemini al da gel dedik sana...

— Amma da kafa şişiriyorsun be!.. Anladık...

Dünder, elinde tükenmez bir kalemle, bir defter olduğu halde, gelip gaz tenekesinin üstüne oturdu. Şefika da, ellerini kirlilere kurula-yıp doğruldu. Şemsa, pek hevesli görünüyordu:

— Ben söyleyeyim de sen yaz evlâdım, dedi.

— Söyle söyle, teyzesi... Sen ne dersen o da onu yazar...

— Yaz evlâdım öyleyse... Sayın Bay Amerikan!... Evvelâ mahsus selâm edip iki ellerinizden sıkarsız..

Şefika'ya döndü:

— Öyle değil mi kardeşim?..

— Aaaa helbet... Sıkıveririz. Ne çikarmış bundan?

— İyi ya... Yaz... İki ellerinizden sıkarsız... Bizim tarafa bir yüz numara yapılması için mahalleden imza toplıyacağız. Bu imzaları size yoladığımız takdirde, siz de buraya bir yüz numara yaparsanız, ömrü bilâh bu iyiliğinizi unutmayacağımıza dair söz veririm. Yalnız ki, sizin aptesanelerinize bizimkiler arasında fark olduğu için, bizim mahalleye hokka biçimi helâ yapmayıp alaturka yüz numara yapmanızı ve ayrıca bir de bakır ibrik hediye etmenizi candan temenni ederiz. Eğer bu dediğimizi nazara alırsanız, insan haklarına çok büyük yardım etmiş olacaksınız. Bâki tekrar ellerinizden sıkarak ve sizin sayenizde bundan sonra rahat rahat hacet göreceğimiz için derin saygılarımızı sunarız efendim... Yazdın mı hepsini evlâdım?...

Oğlan defterin üzerine iyice abanmıştı. Şemsa ilâve etti:

— Kopar o sahifeyi bana ver de, götürüp muhtara temize çektireyim. Zaten Amerikanın adresini de

muhtar biliyormuş. Zarfını ona yazdırırım.

Dünder'in elinden sayfayı koparıp aldı:

— Haydi gideyim artık Şefika'cığım, dedi... Hem epicene çene çaldık. Hem de işimizi gördük.

— Aaa, niye acele ediyorsun a-yol?... Daha yeni geldin...

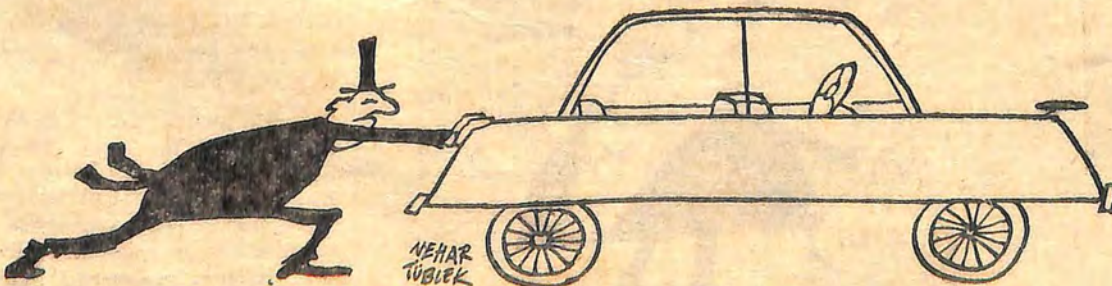
— Olmaz kardeşim... Sen bende iş ini arıyorsun... Daha uğrayacak en az on yer var...

— Ne işleri bu böyle kardeş?...

— Canım bizim mebuslar parasız kalmışlar ya... Geçinmiye paraları yokmuş da, ahali bir olmuş, onlar için lane topluyormuş. Ben de epicene konu komşuya gittim. Yirmibeşer kuruştan tam 275 kuruş topladım Ama daha da uğrayacağım yerler var. Hiç olmazsa, 610 kuruşu ta manılyayım da, bir küçük şişe rakı parası çıksın. Gönderdiğimiz göre hora geçsin beri... Haydi Allahısmarladık kardeşim...

Dörde katladığı kâğıdı koynuna yerleştirdi. Şefika'nın ayağa kalkmasını bile beklemeden kapıya doğru yürüdü.

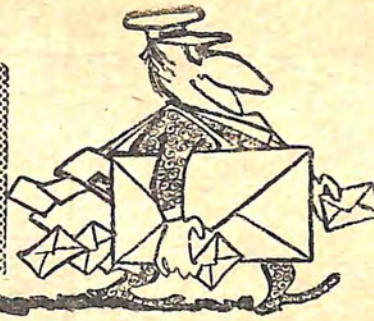
Adnan VELİ

Gazetelerden : Bakanlara «Devrim arabası» verilmesi düşünülüyor!

Nimet Arzık

Ankara Mektubu

Gene Kayseri!

Ankarada tanınmış bir mektepten bir çocuk anlatıyordu: «Yahu diyordu, neredeyse babamın Kayseride tutuklu olacağını istiyeyim geliyor... Kendisine annesi, hisşşt, şışşt falan filân dedi, tahtalara dokundu, fakat çocuk samimiyetle devam ediyordu: Hepsinde bir fiyaka bir fiyaka. Pazartisine derse mi yetişmemişler... «Biliyorsunuz ki öğretmenim, Kayserideydim... ve akar sular duruyor...»

Bu akar sulardan bıktım ben. Değişik rüzgârlara göre, ne değişik ne ters istikamete akıyorlar, of!... Kcalisyondan önce, yapmayın, etmeyin, eylemeyin, bu çocuklara muhabbeti z muamele etmeyin diye yurttan bizdik... Bizdik amma, muamelenin tersini edin diyen de olmadı. İlle, ya bir hain ya bir kahraman olmak mı lâzım?... Normal muamele diye birşey yok mu ki dünyada?... Bizde hep bir imtiyazlı sınıf türer. Bu sınıf bazen politikacılar olur, bazen gazetecilerden, bazen askerlerden, bazen ilim adamlarından (yok, yalan! İlim adamlarımız hiç bir zaman imtiyazlı olmadılar ya Allah için!..) Şimdi Kayseri imtiyazlıları var!..

Bize kimse dokunamaz!

Bir zamanın milletvekili:

«— Buuu... Bize kimse dokunamaz... Biz milleti temsil ediyoruz!»

Bir zamanın polisi:

«— Buuu... Bize kimse dokunamaz... Biz, devlet otoritesini temsil ediyoruz!»

Bir zamanın gazetecisi:

«— Buuu... Bize kimse dokunamaz... Biz, umumi efkârı temsil ediyoruz!» derdi.

Bugünün talebesi:

«— Buuu... Bize kimse dokunamaz... Biz gençliği temsil ediyoruz!» diyor. Bıktık «temsilcilerden» yahu... Temsilcilerden bıktığımız kadar kimseden bıkmadık...

Geçen gün iki kafadar üniversiteli «okuyucu» gece bir yerden dönen iki kadını kaçırmaya yeltenmişlerdi. Tesadüf bu ya, işe bekçi, ve bütün «âsayişçiler» karışmış (büyük tesadüfler olur hayatta) ve karakola kadar sürüklemişlerdi... Süküm pükümleşmek şöyle dursun, sabaha kadar kapı pencere yumrukladılar, tehdit yağdırdılar, yardım-cılarına telefonla «taze kuvvetler» çağırdılar ve ikide birde şu cümleyi savurdular:

«— Buuu... Bize kimse dokunamaz!»

Bir zamanın milletvekili, bir zamanın gazetecisi, bir zamanın polisi bunu söylerken insan isyan ediyor, fakat hüznü duymuyordu, ama talebenin de aynı ağzı kullandığını görmek yeise boğuyor insanı... Bir şeyin temsilcisiyse bu iki talebe, «geleceğin» temsilcisi değil mi?... «Geçmiş» le aynı ağzı kullanan «gelecek» ten insan ne bekler?...

Salonları!

Hanımların idare ettiği ve dostum Metin Toker'i hop oturtup, hop kaldıran salonlar Fransa'da ilk defa moda olmuş. Zarif, kültürlü, câzip ev sahibeleri düşünmüşler düşünmüşler, taşınmışlar, taşınmışlar, erkeklerin kabalığına bir çare bulalım demişler. Fransızlar o zaman cenkten baş kaldıramıyorlarmış. Savaşkan, hoyrat, küfürbazmış erkekler... Bir İtalyan gelini gitmiş Fransaya madam dö Rambuye, ve Paris'in göbeğinde olan evinin salonlarının kapılarını açmış eşe dosta. O zaman da Metin Toker yckmış, bir kadeh viski ve bir parça ipek arasında fikir tartışması olur mu diye dövünecek, ve hanımcağız rahat rahat istediğini kabul etmiş evine... Erkeği nezakete, muhabbete yöneltmek için de, ahenkli bir divanın üstüne uzanmış olarak kabul edermiş. Bu kadar zayıf nahif, çekici bir yaratığın karşısında elâlem savaşkanlığını, küfürlerini unutturmuş da; aşktan, çiçekten, böcekten konuşmuş...

Sonra XVIII inci asırda kadınlar demişler ki, «hadi artık hisleri, dilleri, yonttuk, şimdi de fikirleri yontalım», ve gene bu fikirleri salonlarında yontmağa başlamışlar, fikirler yontula yontula da öyle süngüleşmiş, iş ihtilâle dökülmüş.. On dokuzuncu asırda ise, salon sahibeleri fikri ihmal etmeden dişleşmişler de tekrardan...

Şimdi efendim salon sırası, salon modası bize geldi... Ankarada artık zevkle devam edilen salonlar var ve burada çok ciddi konular tartışılıyor, ciddiyetlerin en çatığıyla, «aşırı sağcılık... aşırı solculuk...» Falan filân. Fakat ben ortaldaki konuşmalara değil, köşelerdeki konuşmalara kulak çekerim. İki konuşmayı size aktarayım. Konuşanlar, her bakımdan birinci sınıf kişiler.

Konuşma bir:

«— «Hamleti gördüm, uykum kaçtı»...

«— «Neden?»...

«— «Üzüldüm, mevzu pek acıktı»...

«— Vah vah vah!»...

Konuşma iki:

«— «Ah öyle felâket ki, öyle felâket ki, perişanım...»

(Ben koalisyona falan bir hal oldu diye endişelendim. Endişem giderildi).

«— «İki gündür badana oluyor ev, hınzır adam, bir türlü istediğim rengi tutturamıyor»...

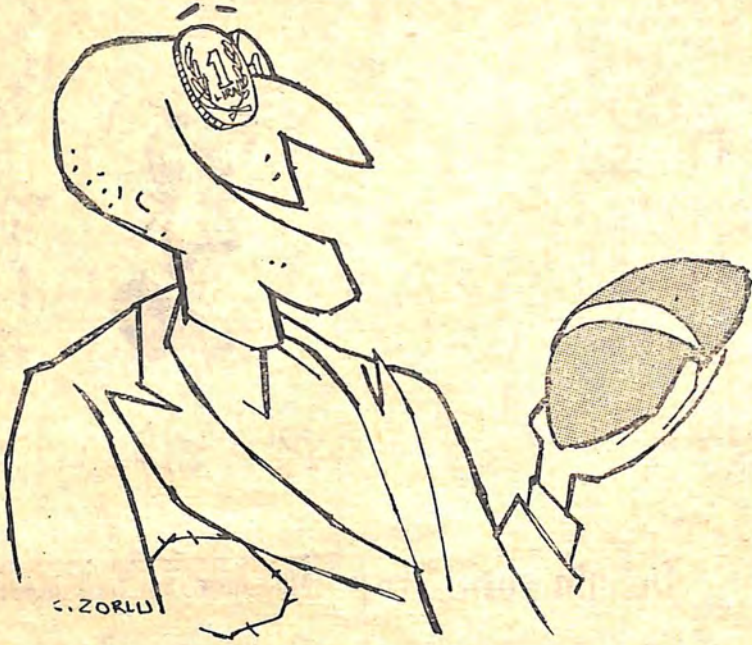
Bu konuşmalardan çıkardım ki... salonlarımız, ve zarif ev sahibelerimiz, asrıma yön verme bakımında çok tesirli olacaklar, tıpkı ihtilâl ile biten on sekizinci asrın, fikir perileri hanımlar gibi... Siz aynı neticeyi çıkarmadınız mı?...

Millet!

Millet vekili!

— Hah, şimdi daha iyi görüyorum!

Memurlar!

Bizdekilerin nesinden bahsedeyim?... Ürdün'dekilerden bahsedeyim. Bizim bir tuhaf âdetimiz var. Zannederiz ki, Şark milletlerinin her şeyi bizden geri, yooo... Kolaylıkla herhangi bir devlet için, «Efendim bir aşiretten ibaret... Efendim, eskiden bizim kölelerimizdi... Efendim...» diye ciyak ciyak bahsederiz. Farkında olmadan çok çok antipatik oluyoruz... Kendimizi bazan mızımız aile reislerine benzetiyoruz, komşusunu, sokağını, zamanını beğenmiyen ve «efendim» diye ciyaklıyan aile reislerine...

Biz ciyaklıya duralım, onlar İngiltereden Sir Eric diye bir ak saçlıyı getirmişlermiş. Bu ak saçlı Sir Eric büyük bir uzman imiş, memurlar konusunda. Daha evvel Pakistan da onu çağırılmışmış dar gelirlielerin dertlerini çözsün diye. O da tutmuş çözmüş, hem Pakistan için hem Ürdün için de...

Kıral bu işe çok ehemmiyet veriyormuş. Ürdün Kıralı genç amma, çok düşmeler kalkmalar görmüş kişi... Memuriyete girmeyi, devletle bir kontrat imzalama sayıyormuş bu yeni statü. Memur bey hangi uğraklardan geçeceğini, on

sene sonra, atom bombası dünyayı kurutmazsa, nereye varacağını biliyormuş... Öyle günün birinde eline bir buruşuk sarı zarf tıktırılıp, arkadaşlarının çaresiz bakışlarına hedef olarak «işte böyledir memuriyet» sözleriyle sepetlenmek yok imiş... İşte böyle efendim, 2 milyonluk, başında 27 yaşında bir genç kıral memleketin tutumu bu... Ayrıca, tabii kimse bizim gibi olamaz... Biz fevkalâdeyiz... Biz... biz... biz... Zaten bizden başkası yok dünyada!...

Dün de böyleymiş:

Bir hikâye anlatıldılar. Size anlatmak isterim. Dün için de, bugün için de, yarın için de gerçek...

Ricalden biri ölmüşmüş. Biri cenazesine gitmiş dönmüş ve sormuşlar kendisine:

«— Falanca beyin cenazesine gittin mi?»

«— Elhamdülillâh» demiş, «gittim: Sadrazam Paşa efendimize, kendimi gösterebildim...»

Mesele, dün de bugün de yarın da yalnız ve yalnız, kendini Sadrazam Paşa efendimize göstermekten ibaret... Dün de, bugün de, yarın da!

Nimet ARZIK

Sürmenaj

Çok yaygın olmasına karşı, sürmenaj mikrobik bir hastalık değildir. Buna hastalık da demek doğru olmaz. Sürmenaj bir kafa bozukluğudur. Kafanın, boşa çalışması sonucu lâçka olmasıdır. Bu bakımdan, sürmenaj olanları doktora değil, Anadolu şoförlerine ve motor tamircilerine göstermelidir. Bu deritten en iyi onlar anlarlar.

Özellikle, bizim toplumda sürmenaj olan çoktur. Kafasını duymadan milletvekili olmağa yoranlarla, ikinci seçimi bekleyen ve gece-gündüz «Allahım, şu seçim günü bir gelseydi!» diye dua eden seçmenler sürmenaj olurlar. Her iki grupta da kafalar iyice lâçka olduğundan, seçilen, çıktığı yerden inmek istemez, daha doğrusu, inmeyi düşünmez: Seçmen de nasıl indireceğini bir türlü bulup çıkaramaz. Sonunda, ordu işe el uzatmak zorunda kalır. Bu kez de bayram sevinci seçmenin kafasını iyice lâçka eder. Halk başlar «kör ebe, sesime gel» oyunu oynamaya.

Bu oyun iki figürlüdür. Birinci figür, bazı açığözlerin yeni yeni partiler kurmasıyla başlar. İkinci figür ise, bu açığözlerin «kör ebe, sesime gel!» diye yırtınmalarıyla başlar ve biter. Oyun süresince kafalar iyice sürmenaj olmuştur. Siyasi Tarih'te bu oyunun ayrıntılarını bulmak mümkündür.

Seçimden sonra, geçim gelir. Geçim sıkıntısı da, halkın kafasını lâçka eder. Özellikle bizde, halkın çoğu sürmenajdır. Çünkü ekmek, aslanın ağzındadır. Halkın çoğunluğu, çalışmaktan çok, «bu ekmeği şu arslanın ağzından nasıl kurtarabilirim?» diye düşünür düşünür ipin ucunu kaçıtır, sürmenaj olur.

Sürmenaja en elverişli kafalardan biri de her zaman ve her türlü koşullar altında efendilerini memnun etmeye çalışan yazar ve çizerlerin kafasıdır. Bilgisiz yöneticilerin kafalarını da bu gruba katmak gerek. Kalıplarına, kıyafetlerine bakılarak yüksek mevkilere getirilen bu kişiler, biraz da iyi niyet sahipleri, tez günde sürmenaj olurlar.

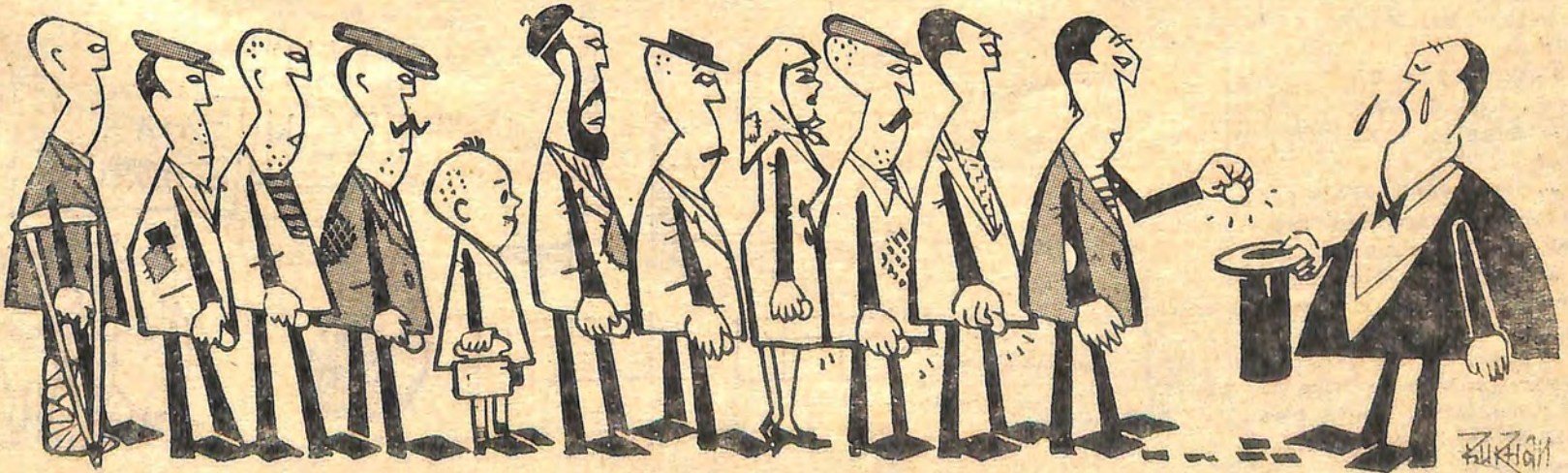
Sürmenaj olmağa en uygun bir grup kafa daha var ki, bu grubun durumu daha da kötüdür. Bunlar, «aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık» diyen entellektüellerdir. Tıbda sürmenajın bu çeşidine «Hiper-sürmenaj» denir. Gazete diindeyse, bu derdin adı «sürmenaj-entellektüel» dir.

Sürmenajın her çeşidinin tedavi şekli, zembereği iyice bir boşalttıktan sonra vidaları sıkıkmaktır.

Parasızlıktan şikâyet eden milletvekillerine iane toplandı.

(Gazeteler)

Hepimiz

Birimiz için!...

Olsa ne çıkar?

Gümüşpala, grup toplantısından çıkmıştı. Gazetecilerden biri yanına yaklaştı. Yüksek sesle (malûm ya, A.P. lideri biraz ağır işitir) sordu:

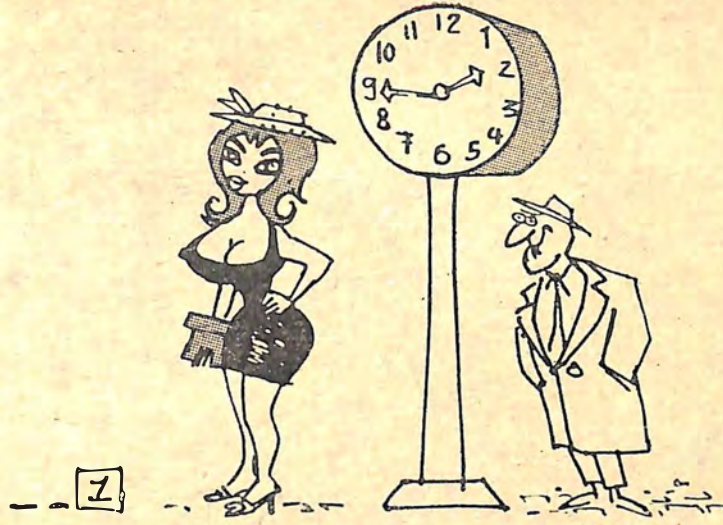
«— Paşam, grupta ne konuştunuz?»

Gümüşpala orali olmadı, yürüdü. Gazeteci bu defa âdeta bağırdı:

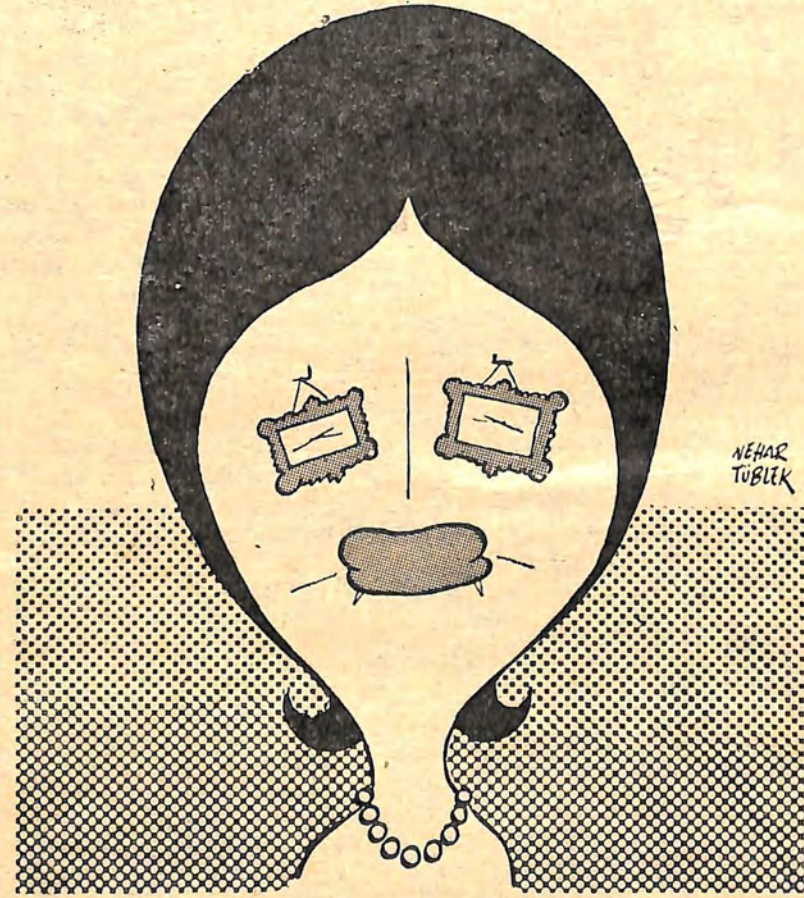
«— Grupta ne konuştunuz paşammm!»

Eski tas eski hanım. Sadece dik dik baktı:

«— Ne bağıırıyorsun yahu?!. Beni de mi sağır sandın?..»

YAZ

Yeni yılın makyaj modası :
Dekoratif!

Fark yok!

Yassıada kumandanı Tarık Güryay'la Faruk Nafiz arasında bir telefon konuşması:

— Eeee, bız görmeyeli nasılsınız!

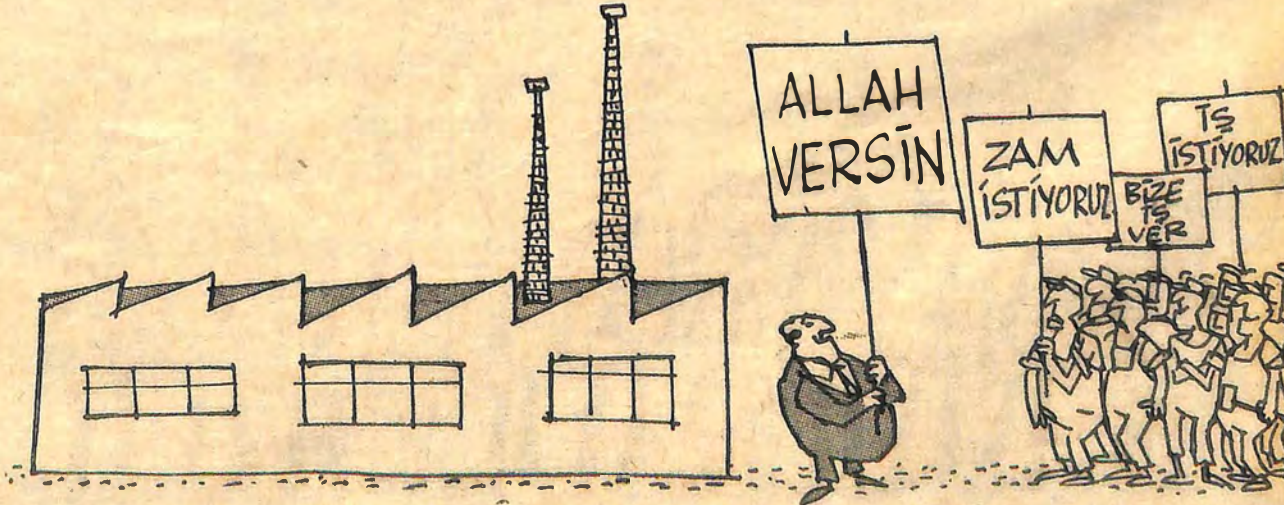
— Vallahi Tarık bey, bildiğiniz gibi... Nasılsak öyle!..

— Aman şair, hiç fark yok mu?

— Yok Tarık beyefendi, yok... Orada sizin nezaretiniz altındaydık, burada hanımın!..

Sonra, bir şey hatırlamış gibi Faruk Nafiz uzun bir «haaaa» çekti:

— Haaa, bir fark var: Orada siz herkese karşı sert, bana karşı yumuşaktınız, burada, hanım herkese karşı yumuşak, bana karşı sert!

YAZ

Delinin zoru!

Doktor, bir akıl hastasını muayene etmeğe gitmişti. Hasta odasında çırlı çıplak oturmuş, başında da şapkası vardı. Bunu gören doktor deliye sordu:

— Neden öyle çırlıçıplak duruyorsun?

— Yabancı kimse yok da ondan...

— Peki, ne diye şapkayı başından çıkarmıyorsun?

— Yabancı birisi geldiği zaman onunla selâmlaşmak için...

Berbat film!

Sinemadan çıkan gangster, tabancasını çıkarıp gışeye dayandı:

— Film çok berbat... Haydi bütün seyircilerin paralarını bana geri verin!

Şekerleme!

Profesör falân oğlu filân bir salonda konferans veriyor. Bir aralık ön safta oturan bir adamı göstererek, yanında duran asistana yavaşça:

— Bu adam, dedi, beni dikkatle dinlemediğine kanlım!...

Asistan tasdik etti:

— Evet, dikkatlice dinlemiş olsaydı muhakkak o da uyuklardı!...

Maaşlara zam başlamadan piyasa

— Söyle bakayım, s

Bize göre

Köprülü bir parti kurdu.
Adı, «Yeni Demokrat Parti»
Programı eski D.P. nin programı...

Tüzüğü eski D.P. nin tüzüğü...
Fikri o zamanki fikir, prensip
o zamanki prensip...

Hattâ, hattâ, Genel Başkan bile
D.P. nin dört kurucusundan biri!.

Peki bunun neresi «Yeni» diyeceksiniz?

Doğru, çok doğru...

Eski tam eski hamam. Sadece
bazı tellâklar eksildi!

C. ZORLU

zam hazırlıkları başladı. (Gazeteler)

Kolaylık!

Saçı sakalı birbirine karışmış
bir adam berbere girer. Sandalyeye oturur ve tabakasından bir
sigara çıkararak sorar:

— Sigara içersem işinize mâni olur muyum?..

Berber, başını sallayarak karşılık verir:

— Bilâkis bayım... Bilâkis bana ağzınızın nerede olduğunu göstermiş olursunuz!

Benzetiş!

Bay Rıfık dairedeki arkadaşlarına heyecanlı heyecanlı anlatıyordu:

— Dün gece çok heyecanlandık. Bizim eve hırsız girdi.

Biri sözünü kesti:

— Hırsız şimdi karakolda mı?

— Hayır, hastahanede. Karım onu bana benzetmişti!

Saat gibi!

Şık bir genç bayan; kucagında köpeği ile saatçi dükkânına girdi:

— Size köpeğimi getirdim...

Saatçi, hayretle sordu:

— Ne yapmamızı istiyorsunuz bayan?

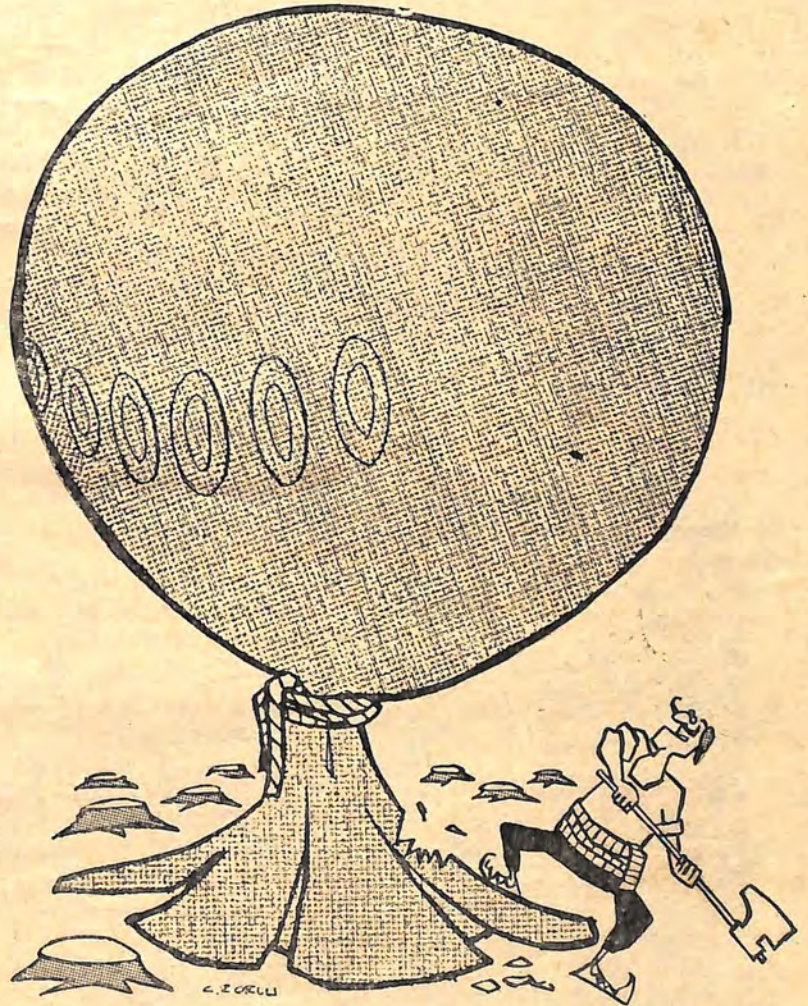
Genç kadın:

— Tamir edeceksiniz, beş dakikada bir duruyor!

MEHMET FOGAT

isin zam isteyen?...

Orman katliamı bütçeye milyonlara mal oldu! (Gazeteler)

Bu da böylesi

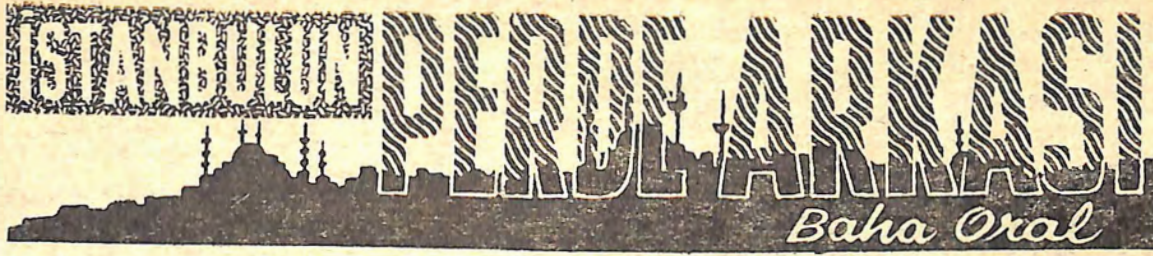
Amerikalılar, İstanbul'da modern helâ yapalım diye bize yardım edeceklermiş ya... Haberi duyan gazeteci, hemen, Bölükbaşı'na koşmuş:

«—Beyefendi, buna nedersiniz?»

«— Ne diyeyim, demiş... Padişah zevcelerinden birisi bir apdesthane yaptırmış. O zamanın meşhur şairlerinden biri olan Kâzım paşaya rica etmiş: Apdesthaneye bir tarih söylesin diye.. Paşa içerlemiş, hem çok içerlemiş.. ve demiş ki:

«Kadın yaptı bu hayrâtı,
Kişi rahat ede tende!
Yolum düşer de uğrarsam
Edem hayratına ben de!»

Eyvallah

Yeni yılın mahmurluğu çöken dağdı. Ama fısılları hâlâ kulağımızda geliyor...

İşte biri: 6-7 Eylül henüz unutamayan kuyumcular, dolaplarında, vitrinlerinde, kasalarında ve kesceğinde ne kadar altın varsa, hepsini bir gün önceden bankalara taşınmışlar!

Bereket versin, mal canı yongasıdır deyip kapıda nöbet tutmamışlar...

İkincisi: yükte hafif, pahada ağır mal satan bazı esnaf, o gün, Kapa-
lıçarşının tam mânasıyla «kapalı» çarşı olmasını istemiş!

Sonra?.. Sonrası şu:

İstanbul'da halk çoğunluğu, yılbaşı gecesi, Avrupa'nın toplu eğlence-
lerinde olduğu gibi artık sokaklara taşmaya gönüllü. Sabaha karşı eğlence yerlerinden çıkarlar sarmış dolaş şarkılar söyleyip caddelerde dansediyorlardı.

Ama 1962 yılının ilk saatlerinde İstanbullu vatandaşın psikolojisini en iyi ifade eden dört satırı Tünel arabalarından birinde bir afişe yazılmış gördük:

«Kadın seçmek pek günah,
Bize her güzel mübah,
Sarışın bulamazsak,
Esmere de eyvallah!»

Musluk!

Maliye Bakanı Şefik İnan İstanbul'a son gelişinde pek dertli görünüyordu. Defterdarlıkta yaptığı basın toplantısında gazeteciler ilk soruyu yaptırıldılar:

— Memur maaşları konusu kapanmadan şimdi bir de mebus maaşları ortaya çıktı, ne dersiniz?

— Anayasaya aykırıdır.

Üstelediler:

— Ya mebuslar Mecliste kabul ederlerse?

— Olacak iş değil bu. Ben yapamam. Babam için de olsa sonunda Yassıada'ya gidemem!

Biraz düşündü, devam etti:

— Ne yapalım? Yok işte! Para matbaasını mı çalıştıralım? Bu gayet kolay! Bas parayı ver zammı! Bas bas yay! Herkesin de hoşuna gider. Ben de popüler bir Maliye Baka i olurum. Amma... Neticesini de hesaplamak lazım.

Sırası gelmişken söyleyelim. Bakanlığa geldiği gündenberi:

— Emisyon musluklarını kapatmamız gerektir, dediği için Şefik bey'e şimdi isim takmışlar: «Muslukçu Bakan»!..

Köy Enstitüleri

Türk Devrim Ocaklarının «Köy Enstitüleri tekrar açılmalı mıdır?» konulu bir açık oturum tertiplediğini gazetelerde okumuşsunuzdur. Bu açık oturumu bir çok yönlerden önemine inandığım ve açık oturumun ilgi çekici yönlerini yakından gördüğüm için burada da üstünde durmayı faydalı buluyorum.

Herşeyden önce bu toplantı, bizde belki de ilk olarak bir meselede, hislerin ve heyecanların ötesinde, fikir yönünden tartışmanın örneği olmuştur. (Gene de tam olmamıştır ya, neyse...)

İkincisi - belki kabul etmeyenler çıkacak ama - yine bizde ilk defa, sağcılarla solcular bir çatı altında karşı karşıya geldiler ve açıkça tartıştılar. Bu da bence büyük ve faydalı bir adımdı.

O gün Devrim Ocaklarının lokalinde hazır bulunanları, ben Hegel'in felsefesince üç kısma ayırdım. Tez taraftarları (Köy Enstitülerinin tekrar açılmasını isteyenler) Antitez taraftarları (istemeyenler) ve nihayet sentezciler (bazı şartlarla açılmasını kabul edenler).

Birinci grup daha bir hazırlıklı, heyecanlıydı. Şerif Tekben (İstanbul İlk Öğretim Müfettişlerinden) Fakir Baykurt (Köy Enstitüsü mezunu bir öğretmen) Kenan Bulutoğlu (İktisat Fakültesi öğretim üyesi) İbrahim Türk (Ankarada bir orta okulun müdürü) - Yaaa, birincilerin içinde taaa Ankaralardan kalkıp gelenler de vardı. Bir de Hamit Özmelek (emekli öğretmen) - bir sevlimsiz yahut Mümtaz Turhan'ın deyimiyle sevimli adam - Neden çağırıldılar, neden konuşturdular bilmem!

Sağcılar grubunda Profesör Mümtaz Turhan vardı. Nurettin Topçu vardı. (İstanbul Erkek Lisesi Felsefe öğretmeni).

Evet, evet! Behçet Kemal Çağlar da vardı. Orta yolu tutanlardan.

Sonra Halil Vedat Fıratlı vardı. Tahsin Banguoğlu ve diğerleri...

Köy Enstitülerinin tekrar açılmasını isteyenler pek hazırlıklı geldiler demiştik. Önce Fakir Baykurt, bu müesseselerin zaruretine temas etti ve kapatılma sebeplerini açıkladı. - Tabii kendi açısından - Şerif Tekben Enstitülerin rolünü ve verimini belirtti. Arkadan İbrahim Türk ve Kenan Bulutoğlu konuyu sosyal ve ekonomik yönlerden müsbet olarak incelediler.

Nurettin Topçu'nun kısa konuşması fazla felsefi idi.

Mümtaz Turhan, iddialarını daha etraflı savunmasını bildi.

Behçet Kemal Çağlar, bu fikir oturumunun belki tek edebiyatçıydı: Enstitülerin bozuk yönlerinin düzeltilerek kurulması gerektiğini, şiirlerle, coşkunluklarla, bir destan havası içinde söyledi!

Bu arada kendi ağzından öğrendik ki: Kıskaç bir aşık Çağlar'ın radyo konuşmasını dinlemesin diye sevgilisinin radyosu u parçalamış. Hey bre şarklı erkeklikler! Hey bre alaturka kıskançlıklar! Hey bre zamane öğünmeleri hey hey keey!

Açık oturum konusunu şöyle kapatalım: Köy Enstitülerine taraftar olanlar, temel eğitimin zaruretine ve Köy Enstitülerinin sosyal, ekonomik faydalarına inanıyorlar. Taraftar olmayanlara göre: Bir memleketin kalkınması aşağıdan yukarı değil, yukarıdan aşağı doğru olur. Yani, temel eğitime kalkmadan önce, ihtisas elemanlarının artması gerektir.

Orta yolcular, tatlı su iyimserleri, müesseselerin aksayan taraflarını düzeltelim, koruyalım diyorlar. Bilmem ama en çok ta onların düşünceleri taraftar buldu herhalde...

Siz de istediğiniz gibi düşünebilirsiniz tabii!

Fuat Köprülü

Ele almış yeniden maslahatı,
Yeniden can verecekmiş ölüye!
Gülerim kakhaha-i hayretle,
Şaşarım ben şu Fuat Köprülü'ye!

Necdet ATILGAN

İmar ve İskân Bakanı Muhittin Güven'in İstanbulu ziyaretinde gazeteciler kendisine bakanlığı ile ilgili çalışmaları dışında bir takım özel sorular da sordular.

Meselâ: Yılbaşını nasıl geçireceksiniz? Dediler.

Meselâ: Kaç çocuğunuz var? Dediler.

Meselâ: Kaç yaşındasınız? Dediler.

Meselâ, evet meselâ: Bakanlıkta günde kaç kişi ziyaretinize geliyor? Dediler. Ötekileri bilmem ama, keşke bu soruyu sormasalar. Keşke bu sorunun cevabını dıymamış olsaydık, keşke.

İmar ve İskân Bakanını günde kaç kişi ziyaret ediyormuş tahmin edin bakalım! Edemezsiniz... Ortalama yüzelli ilâ ikiyüz kişi. Evet yüzelli ilâ ikiyüz kişi. Hepimizin hayretten dona kalan bakışları arasında soruyu bir hanım tımanıldı:

— Peki ne zaman çalışıyorsunuz?

Güven güldü:

— Evde çalışıyorum.

Yüksek Mimar Muhittin Güven'in -yani politikaya atılmadan önce, yani bakan olmadan önce demek istiyorum- acaba ikiyüz tanıdığı var mıydı, kendisini ziyarete gelen? Şimdi bir günde yüzelli ilâ ikiyüz ziyaretçi... Hayır yanlış değil!

Gazeteciler gene sordular:

— Peki ne ister bu adamlar?

Muhittin Güven gene güldü:

— Tebrik, dert, şikâyet, istek, istihdam...

İzin verirseniz ben de size birşey sormak istiyorum: «Bir memlekette rejimi soysuzlaştıran idare edenler midir? Yoksa idare edilenler mi?»

Erkek!

Babâlinin enteresan - ilginç de diyebilirsiniz - tipleri arasında Halil Lütfi Dördüncü'yü saymak pekâlâ mümkündür. Geçen gün onun da bulunduğu bir toplulukta bir kaç genç, bir hanım arkadaşlarına takılıyorlardı.

Orada bulunanların hepsinin tanıdığı, bir politikacı gazeteciden söz açılmıştı. Önce «Erkek adamdır» dediler. Sonra da argo deyimiyle su koyverdiler. Hanımı sıkıştırma-va başladılar:

— Erkek adamdır, değil mi?

Kız, sözün nereye gideceğini biliyordu. Suya sabuna dokunmak istemedi:

— Ne bileyim ben!

İsrar ettiler:

— Canım, dediler, pekâlâ tanıyor-sun. Erkek mi, değil mi?

Hanım, gene alttan aldı:

— Bilmem ki...

Gençler tekrar ısrar edince Halil Lütfi patladı:

— Canım kızım, dedi, söyle birşey... Başkasından da duymadın mı?

Baha ORAL

**Bir
YILBAŞI
GECE'Sİ**
YAZAN:
PEYAMİ SAFA
Çizen: **BÜLENT
SEREN**
24

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MASLAHLI

HANIM

— 6 —

Mirasyedilerin, paşazadelerin çaldıkları, karılarını, ailelerini feda ettikleri kadın bu mu? Bu kadın bana da mı tercih ediyor, benim üstüme de mi sevilir?...
O saniye, kocamdan büsbütün nefret etmiştim. Aramızda en büyük uçurum o gün açıldı.

Kalbimde, en ufak merbutiyet bağı bile kalmamıştı. Hepsini kopmuş, parçalanmıştı.

Bu müthiş hayat, ne kadar sürdü bilmiyorum. Günün birinde, kulağıma bir fısıltı, bir rivayet:

Kocam ortadan kaybolmuş, İstanbul'dan kaçmış.

Bunları gizlice söylerken, tenbihi de unutmuyorlardı:

— Aman kızım, dişini sık, kendini tetik al, dilini dikkatli kullan. Belki de Avrupa'ya kaçmıştır. Şayet birinin yanında lâkırdı açılırsa, nereden olduğundan malumatımız yok, evden çıktı, o gün bugün bir daha gelmedi, diyeceksin. Fırsat lâfını, Avrupa sözünü sakın ağza alayım deme, hep tantuna gideriz, mahvoluruz ha!...

Bu firar meselesine katiyen inanmıyor, akıl sır erdiremiyordum.

Dostunun burnundan ayrılmazken, tiyatroya beraber götürürken kapı diplerinde beklerken onu nasıl bırakıp kaçabilir? Öldürseler bunu yapmaz..

Eve hiç gelmemek için böyle bir sayıya çıkardı, diyordum.

Haftalar, aylar geçti. Nihayet iş anlaşıldı.

Kemelânın, dişli hafiyelerden bir tutkunu varmış. Kocamı kıskanıyor, aradan atmak için vesile kolluyormuş. Avrupadaki jöntürklerle münasebeti var diye yakalatacakken karı usulcacık kocama haber vermiş. Hemen Bulgaryaya kaç, ben de arkandan gelirim! diye kandırmış.

Bunları, sonradan gizlice söylüyorlardı.

Kaybolmadan bir gece evvel, eve gelmişti. Annesinin üstüne müthiş surette yürümüş, kadını bayılıp gitmişti.

İşte o akşam, sandığı kırmış; para, elmas, mücevher ne varsa alıp kaçmış.

Kaynanam, o günden sonra iflâh

olmadı, felce uğrayıp yatak, döşek yattı.

Görüncem, Yemenden Edirneye nakleden kocasının yanına gitmişti. Babam, bir sene evvel Erzurum'daki bir memuriyete tâyin olunmuştu.

Kucağımdaki rahmetli yavrumla, yapayalnız kalmıştık; iki öksüze dönmüştük.

Evlâdına düşkün görünüyordum. Fakat o biçareyi de, içimden hak kile, sevemiyordum. Kalpsiz, vicdansız babası gözümün önüne geliyor, aramızı açıyordu. Zavallıyı, sanki başkasının çocuğu de evlâlık almışım zannediyordum.

★

Kocamın ortadan kaybolmasından hiç eza duymamıştım.

Zaten kendisinden soğumuştum, daha doğrusu ilk gününden ısınmağa vakit kalmamış ki...

Babası büyümüş, anasından yüz bulmuş, densiz, şımarık, münasebetsiz bir haşarı. Daha tüyü tüssü çıkmadan havalandığı için, evlendirildiğini kaç kere söylediler.

Bir defa baştan çıkmış, mevlâsını bulmuş, nihayet bu kantocuya tutulmuş.

Benim gibi masum, tecrübesiz bir kız, onu tatmin edebilir, ayağını eve sokabilir mi?

Aradıklarını, 16 yaşında bir çocukta bulamayacağı tabii.

Bu satırlar, kocamı haklı çıkarmak ihtimalini hatıra getirir. Onu hâlâ biraz seviyorum zehabı hâsıl olacak.

Hayır, katiyen, yanlış...

Onu hiç sevmedim ve sevmiyordum. Bu sefile, arada çocuğum varken de yabancı idim. Olduğu gündenberi, kalbimi ne zaman yokladımsa, ona dair bir iz bulmadım.

O halde?.. Öyle ise, bu satırları niçin yazıyorum?. Bunların ne lüzumu var?

Sebebini ben de bilmiyorum. Ben de kendi kendime sormalıyım: Niçin?..

Kaynanam, meflûc, yatağında inliyordu. Görüncem gitmişti. Evin içinde, yaşlı bir kalfa ve bir besleme ile kalmıştık.

İki yaşındaki kızım, büyüyeceğine günden güne ufalıyor, artık yaşımamıyacağını söyler gibi, boynunu büküyordu.

Mezar sükûn ve ızdırabı dolan bu evde, ben ne bekliyordum?

Hasta kaynanamı bırakmağa vicdanım razı olmuyordu. Kadıncağız, akşama sabaha... Ecelle pençeleşiyor...

Haydi sabredeyim, yanından ayrılmıyayım; fakat dünyanın benden gayri merhametlisi kalmamış mı? En merhametli kimse ben miyim?

Yine tahammül ediyordum.

Yavrucuğum, o kışı çıkaramadı. Zatürreeden, bir haftanın içinde uçup gidiverdi.

Artık o evde durmağa takatım, kuvvetim erişmedi. Kendimi attım.

Annemin uzakça akrabalarından, teyze hanım dedikleri bir hatun vardı.

Kocasına enişte bey derdik.

Teyze hanım, vefat edeli çok se ne olmuştu. Enişte bey, taşra memuriyetlerine gider, arasına İstanbula geldikçe, Muradiyeye uğrayıp beni de yoklardı.

Enişte bey, baba yerinde, iyi kalpli, hoşsohbet bir adamdır; aynı zamanda, çok becerikli ve işgüzarıdır.

— Artık taşrada ömür geçirmekten bıktım. Teyzem öldükten sonra, yalnız başıma, seril sefil oluyo-

rum. Münasip bir kadın bulup evlenmek te kolay şey değil. Şimdilik bir kaç param var. Allah eşi, dostu eksik etmesin, İstanbulda münasip bir yere de kayıracaklar. Gel, benimle otur; babanı aratırsam bir daha ismimi anma! diye rek beni ikna etmişti.

Bir gün ötemi, berimi gizlice topladım. Kaynanamın emektar kalfasına işi açtım.

— Artık duramıyacağım, dedim, gidiyorum. Hasta kadını üzmiyerek, münasip surette söylersin... Yine arasına gelirim.

Kalfanın gözleri sulanıyor, bana hak veriyordu.

İşte o gündenberi, yani beş senedir, enişte beyle oturuyorum.

Eniştenin eski hizmetçisi Agavni de yanımda. Kanarya Ayşe hanım da, hemen hemen, daima beraber gibî.

Kanaryanın kim olduğunu da yazayım:

Ayşe hanım, annemin sağlığında, Kadıköyünde oturduğumuz zaman, komşumuzdu. O vakit görüşmezdik.

Annem: (İyi hoş hatuna benziyor amma açıkça saçıkça, fazla lâubali. Fena yerlerden yetişme imiş, bilmem kaç beye kapatmalık etmiş; bizimle hallihamur olacaklardan değil) derdi; tesadüf ettiği yerde görmemezliğe gelirdi.

Hattâ, safa geldine geldiği de annem, evde yoklar! dedirtti idi.

Ayşe hanım, çocukluğundanberi beni sever.

Yanımda annem yokken, nerede görse yanıma sokulur, boynuma sarılıp:

— Hele büyü de bak, ayın on dördünden farkın olmayacak, dünyanın tasviri olacaksın, ne canlar yakacaksın!.. diye üstüste öper, kakhahalar savururdu.

Ben kocaya vardıkdan sonra karşıma çıktığı yerde koşar, kaynanama veya görünceme:

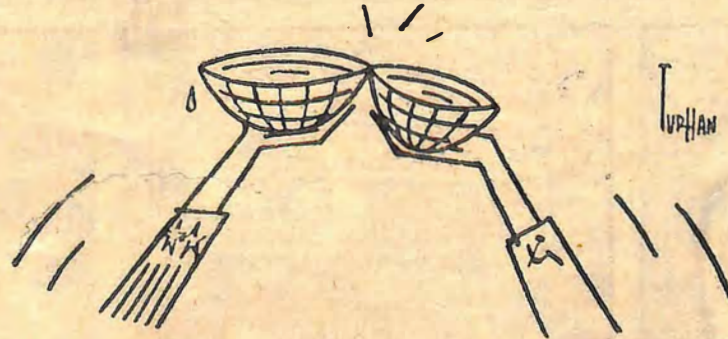
— Merhume validesinin ahiret kardeşi idim; elimde büyüdü; dünya ahiret kızımıdır! diye beni kucaklar, kaşla göz arasında da gizlice kulağıma fısıldardı:

— Ah pudala kız, gençliğinin kıymetini bilmiyorsun, güzelliğini ziyan ediyorsun, ömrünü boşu boşuna kütah eyliyorsun... Halbuki seni gören beyler, paşazadeler... Ayşe hanıma, Kanarya dediklerinin sebebi, sesinin güzelliği.

Şimdi bile bir gazel söyleyin, şarkıya başlasın, değme hanendelerin parmağı ağzında kalır.

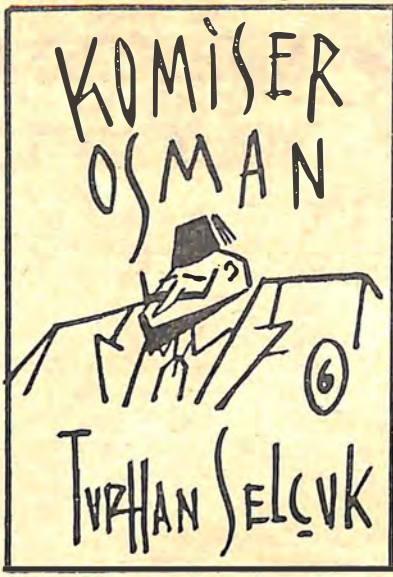
(Devamı var)

Yeni yılın en güzel karikatürü :

Şeref!...

Yeni yılın en güzel karikatürünü, Milliyet gazetesinde, arkadaşımız Turhan Selçuk yaptı. Günlük gazetelerin ömrü en çok yirmi dört saat. Onun, bu bir günlük zaman içinde kaybolup gitmesine Akbaba'nın gönlü râzı olmadı. Değerli sanatkârmızı tebrik ederek zarf eserini sütunlarımıza alıyoruz.

DÜĞÜN GECESİ
ESRARI

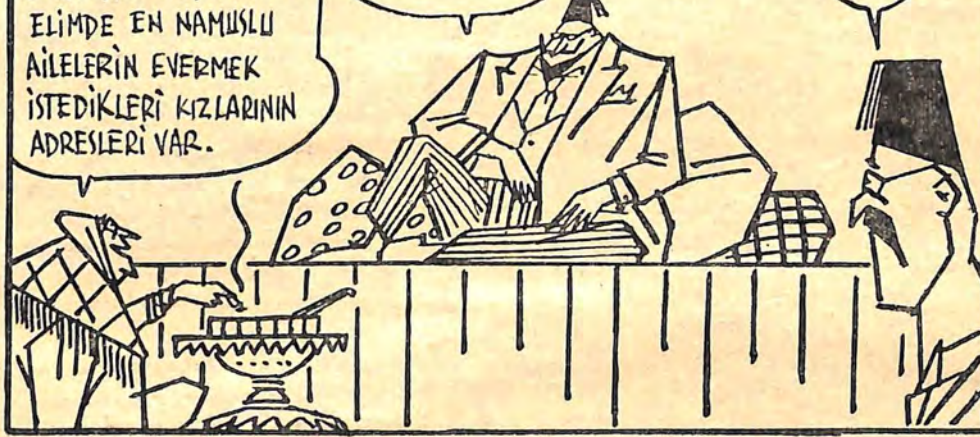
KADIKÖYLÜ ENVER NİYAZI
BEYFENDİ (KOMİSER OSMAN)
KÂTİBİ REFİK HÜSNÜ İLE
(MUAVİN FETTULLAH) GÖ-
RÜŞÜRKEN KAPI ÇA-
LINIR....

ENVER NİYAZI BEYFENDİNİN
KONAĞI DEĞİL Mİ?.. NE ŞAŞIR-
DIN A OĞLUM? BEN BOHCACI
DİLÂŞUP. AC HELE GİREYİM!

TABİİ TABİİ..
BUYUR BAKALIM!

BENDEN MEMNUN KA-
LACAKSIN BEYFENDİ.
ELİMDE EN NAMUSLU
AİLELERİN EVERMEK
İSTEDİKLERİ KIZLARININ
ADRESLERİ VAR.

YAAA.. ANLAT BAKALIM.
TARİF ET!

SİZE EN LÂYİĞİ FEHİME HANIM. FAKİR BİR Aİ-
LENİN KIZI.. AMA NAMUSLUMU NAMUSLU. BU
ZAMANDA ÖYLESİNİ BULMAK ZOR. ÇOK DA GÜZEL.
UZUN BOY, DURUTEN, GÜZEL GÖZLER... NE
ARADAN ALLAH BOL
KEŞEDEDEN İHSAN
BULYORMUŞ...

YAAA.. BENİM ARADIĞIM DA
BÖYLEŞİ. BİRAZ DAHA
ETRAFLI TARİF ET BA-
KALIM.

BOHCACI DİLÂŞUP'UN TARİF
ETTİĞİ KIZ, OSMANIN ARA-
DIĞI KADIN TİPİNE TİPA
TİP UYAR...

NAMUSLU BİR KIZSA MESELE KAL-
MIYOR. BU İŞİ YAPARSA
MEMNUN EDERİM SENİ.

BEN DE SİZİ MEMNUN
EDECEĞİM PAŞAM. YALNIZ
BEN HEP PESİNLE İŞ
YAPARIM.

NE DERSİNİZ PAŞAM? BEN
RAZI EDERİM
AİLESİNİ.

İPUCUNU YAKALADIK GALİBA.
ŞİMDİ BİR GAZİNOYA GİDİP
BUNU KUTLAYALIM.

OSMAN VE FET-
TULLAH, O CİVAR-
DAKİ İSPİRONUN
BAHCELİ GAZİNO-
SUNA GİRERLER.

DEVAMI VAR

OSMAN ABİ, AN-
LATTIĞIN ALİ BEY
İÇİN NE ÇABUK
ŞARKI DÜZMÜŞ-
LER?!

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SÜVERİN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

T RAFİK ekibinin otomobili keskin virajı süratle döndü. Dönüş o kadar hızlı olmuştu ki, arabanın arka kapısı açılarak 3-4 polis ve görevli fırtınaya tutulmuş, eylül yaprakları gibi yerlere dökülmüşlerdi. Polis arabası viraj bitiminde duran bir atlı arabanın arkasına bindirmiş, arabada yüklü bulunan çanak, çömlek yükünün bir kısmı asfalta dökülerek kırılmıştı.

Arabacı şaşkın şaşkın yerlere dökülüp kırılan çömleklere bakarken, trafik şoförü yere atlayıp, yakasına saıldı:

— Ulan ardından gelen polis aabaşı... Kör müsün be?... Yol artasında ne durursun? Motorunun sesinden, klâksenunun ötüşünden trafik arabasının gelmekte olduğunu anlamadın mı? Madem yolun ortasında durdun fren lâmbasını neden yakmazsın?

— Gardağım, ben yolumda giderkene senin araban tosladı bağa. Ben nidem? Kirpit çakmağa, işaret virmeğe vakit gomadin ki...

— Ne yapayım olur mu? Arkandan gelen devletin arabası, ulan? Tozuna zarar getiren iflâh olmaz. Mahkemelerde sürünür. Baktın ardından geliyor, çarpmasın diye atları kırbaçlayıp kaçacaksın. Polis arabası bu... Sivil makinelere benmez. Ya f eni yoksa? Ya direksiyon kırılmıyorsa? Ya içinde şoförü bulunmuyorsa? Ehliyetini çıkar bakalım!

— Tiplomam yoh. Melmekette bi yıl ohumuşluğum va. İlâkin bizi ohtutan hoca, sizlere ömür mefat idince, vikelet başgası ı göndermedi, biz de ohumayı terk ittik.

— Arabayı trafik muayenesi ettirdin mi? Nerede kâğıtları?

— Umar usta tamir itti. Dingillerini deniştirdi. Okunu halis meşşeden daktı. Gâadını virmedi. Sen teftere girmedin, niçen martaboza, dedi.

Otodan dökülen polis ve görevliler üstlerini başlarını silkelemiş, yere yuvarlanan mermileri kılflarına yerleştirmişlerdi. Otomobil eski hamulesini alınca şoför de yerine geçti. Marşa bastı, bastı. Çalışmıyordu. Kol demirini çıkardı. Kollarını sıvayıp çevirdi, çevirdi. Motorda ses yoktu. Ekip şefi muavinine döndü:

— Kaç defa söyledim. Uzak yola çıkarken polislerin zayıflarından seç, dedim. Müteferrikadan, parmak izinden gelenleri ekibin içine katma.

Heriflerin en hafifi 100 kilo. Bu kadar yükü, bu araba nasıl çeksın?

Hep beraber arabadan inip, bir kaç yüz metre arabayı ittediler. Motor bana mısın, demiyordu. Yedeksiz yürümeye niyetsize benziyordu. Şoför motor kapağını birkaç kere açtı, kapattı. Arabanın altına girdi, çıktı. Komiser:

— Ne oldu, bu merete? Neden çalışmaz? diye sordu. Şoför «Ben ne bileyim» gibilerden elini iki yana açtı:

— Üstüme direksiyon yoktur, lâkin motordan anlamam gumserim. Memlekette traktör şüferi iken ârıza yaptı mıydı, iki camızla tamirciye götürürdük.

Yoldan geçen bir kamyon durduruldu. Şoför arabanın motörüne baktı. Sağını solunu kurcaladı. Arabanın canavar düdüğünden gayri

hiçbir yeri çalışmıyordu.

— Lâmbaları yakın, dedi.

— Arızalı, yanmaz.

— Arabayı vitesten çıkaralım.

— Vites kolu bozuk, ancak yürüten vites değiştirilebilir.

— Yağ nasıl, yağ kaçırmıyosun sa-kın?

— Yağ ödeneği bittiğinden koymadık

— Frene bas bakalım.

— Ârıızalı, basılmaz.

Kamyon şoförü:

— Ben resmî arabadan anlamamı, bizim dalgamızı sarmaz buna. Arkadan nafia'nın pikabı geliyor, ona baktırın, dedi.

Çeyrek saat sonra nafia'nın pikabı görüldü. (Resmî hizmete mahsus) olduğundan resmî zevatın aileleri, akrabaları, komşuları dolu idi içinde.

Nasıl dayanır yürek?

Ayakta pabuç yarım, bağla bahçe ipotek,
Seçimlerde harcadık mangizi etek etek,
Böyle geldik huzur-u meclise yel yepelek...
Yılbaşım çoğumuz parasız geçirecek,
Saylav beye viskiyi kim, nerde içirecek?

Bir kısmımız işsizdi, bir kısmımız memurdu,
Çoğunuz bir maaşla bir ömür salto durdu!
Kim demiş ki turnayı şimdi gözünden vurdu?
Savrulup gidiverdi dört günde dört yıllık çek!
Lâyık mı hem mebus ol, hem de parasızlık çek!

Doğuda kıtlık varmış, suç bizim mi? Bize ne?
Neyleyim işlerimiz girmemişse düzene?
Oturup şiir yazdım bak özene bezene:
Soruyorum Millete yalvarıp inliyerek,
Pek sayın vekilimiz ne ile geçinecek?

Çok mu görür bu Millet bize beş bin lirayı?
Viski değil, içemez olduk soğuk birayı!
Şerefe kaldıralım bardak bardak sırayı!
Maksimde Zeki Müren, Şanda Sevim Tanürek,
Uzaktan yutkunmaya nasıl dayansın yürek!

Ayhan SAĞLI

Pikap şoförü (Resmî hizmete mahsus) arabanın şoförü olduğundan, arabasından inmeden ârızaayı buldu:

— Arabanın benzinine bakın, evvelâ, dedi.

Baktılar, benzin tükenmişti. Komiser:

— Bir saat evvel depoda bir teneke benzin vardı, ne oldu? diye şoföre sordu.

Şoför boynunu büküdü:

— Efendim, çakmak...

— Ne çakmağı yahu?...

— Benzin kattıktan sonra müdür beyin odacısı geldi, beyefendi çakmağı için az benzin istiyor, dedi. Kiloluk şişeyi doldurduk. Arkasından efendim, birinci muavin adam göndermiş. Çakmak için. Küçük bir Vita kutusunu doldurduk. Cinayet Masası Şefi hizmetçisini göndermiş, bir Karahisar şişesi de ona doldurduk. Eh, ben de azıcık çakmağıma...

Komiser:

— Ulan depoda zırnık benzin kalmamış. Peki biz buraya kadar nasıl geldik? Diye bağırıldı. Nafia şoförüne:

— Bize biraz benzin veremez misin? Miihim göreve gidiyoruz. Dönüşte iade ederiz, dedi.

Nafia şoförü:

— Kusura bakmayın, veremem. Gideceğim yol uzak... Arabadaki hanımları İzmit'e bırakacağım. İzmit'ten mühendislerin hanımlarını alıp Düzce'ye götüreceğim. Düzce'den Fen memurlarının bayanları Yalova'ya gidecek. Yalova'dan sürveyanların eşleri İzmit'e getirilecek. İzmit'ten yol çavuşlarının karıları Bursa'ya bırakılacak. Bursa'dan...

Komiser:

— Bu arada vakit kalırsa, araba resmî hizmette kullanılacak... desene... diye sözünü kesti.

Şoför devam etti:

— Bizim âmir dürüst adamdır, komiserim, dedi. Öyle sizinki gibi değil çakmağa benzin kattırmak, enfiye diye burnuma çekeceğim desen, bir gram benzini hususî işe akıttırmaz. Ne yapısın? Malî yılbaşı geliyor. Şunun şurasında 15 gün kaldı. Elde kalan benzinler, harcanmazsa, yanacak. Tahsisatı tüketmeye çalışıyoruz. Resmî benzini resmî arabada yakıyoruz.

Pikabına binerken sesini yükseltti:

— Tahsisat yanacağına, benzin yansın, komiserim, dedi...

YAZISIZ!

Nasıl dayanır yürek?

Ayakta pabuç yarım, bağla bahçe ipotek,
Seçimlerde harcadık mangizi etek etek,
Böyle geldik huzur-u meclise yel yepelek...
Yılbaşını çoğumuz parasız geçirecek,
Saylav beye viskiyi kim, nerde içirecek?

Bir kısmımız işsizdi, bir kısmımız memurdu,
Çoğunuz bir maaşla bir ömür salto durdu!
Kim demiş ki turnayı şimdi gözünden vurdu?
Savrulup gidiverdi dört günde dört yıllık çek!
Lâyık mı hem mebus ol, hem de parasızlık çek!

Doğuda kıtlık varmış, suç bizim mi? Bize ne?
Neyleyim işlerimiz girmemişse düzene?
Oturup şiir yazdım bak özene bezene:
Soruyorum Millete yalvarıp inliyerek,
Pek sayın vekilimiz ne ile geçinecek?

Çok mu görür bu Millet bize beş bin lirayı?
Viski değil, içemez oıduk soğuk birayı!
Şerefe kaldıralım bardak bardak şırayı!
Maksimde Zeki Müren, Şanda Savın Tanürek,
Uz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://trantey.org>

Ayhan SAĞLI

Üçüncü Baskısı 12 Günde Biten Kitap:

İSMET İNÖNÜ

Dördüncü Baskısı Yapılıyor!

- Yusuf Ziya Ortaç'ın kaleminden çıkan bu eser bir "Romanlaştırılmış biyografi" dir.
- Birinci baskısı 15 günde satılıp biten bu eserin, ikinci baskısı da 15 gün içinde tükenmişti.
- Geçen ay satışa çıkarılan 3 üncü baskısı ise bir satış rekoru kırmış, 12 günde kapışılmıştır.

Şimdi Dördüncü Baskısı Yapılıyor!

Not : Son gelen siparişler, elimizde hiç kitap kalmadığı için sayın okuyucularımıza ve bayilerimize gönderilemedi .

Hepsi sıraya alınan bu siparişler, hızla yapılan 4 üncü baskı tamamlanınca postalanacaktır.

Rica : Yeni siparişlerinizi lütfen acele bildiriniz.

Umum Satış Merkezi : AKBABA yayınevi, Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10, daire 3 — İSTANBUL —

(Siparişlerde pul kabul edilmez.)

AK. 4

Herkesin bir Şeytanı vardır!

Şeytan

Hepinizin şeytanı olacak!

- Şeytan sosyete... Şeytan sinamada... Şeytan tiyatrodada...

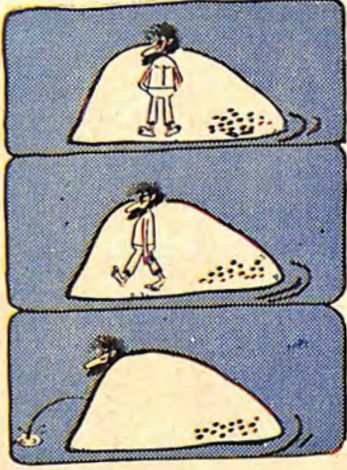
Şeytanın gözü ve kulağı

Anahtar deliklerinden her olayı görececek, her fısıltıyı duyacak!

- Şeytan ,gençlerin, politikadan bıkanların neşe kaynağı olacaktır.
- Şeytan 20 büyük sahife, beş renk, bir ilâra...
- İstanbul umum bayii : Hasan Kazma, Ankara caddesi, Vilâyet han, İstanbul.
- Umum taşra bayii Sabri Özakar, Ankara caddesi, Vilâyet han, İstanbul

AK 5

Akkaba

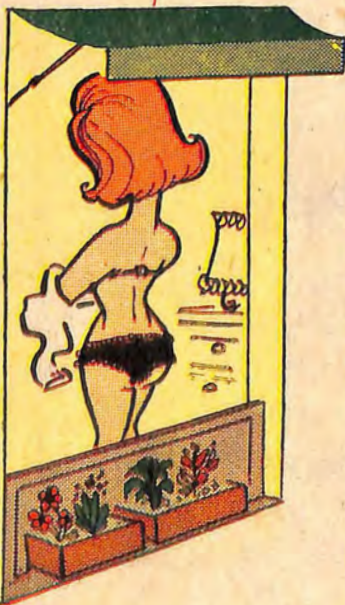
YAZISIZ

YAZISIZ

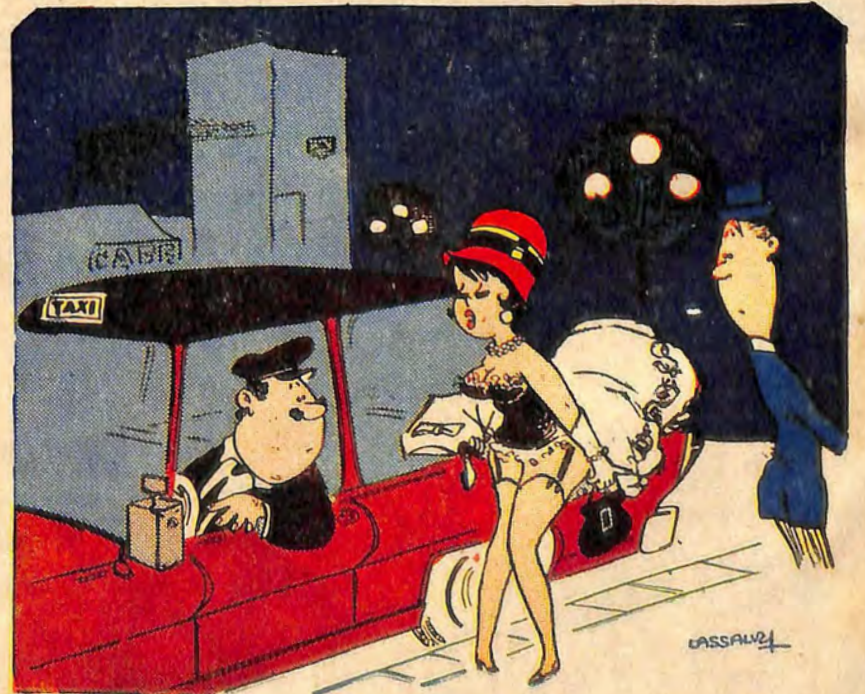
-HİNDİ, MİDYE, KAZCIĞERİ, İSTİRİDYE, BEYAZ PEYNİR, ROKFOR, GRAVYER, PASTA, MUZ, ANANAS, ARNIUT, KREMA, ŞARAP, ŞAMPANYA, HERŞEY TAMAM... YALNIZ KARBONAT ALMAYI UNUTMUŞSUN !

CASSALVET

-JÖÖÖRİ, BÜROYA GEÇ KALYORSUN !

CASSALVET

-GEÇ KALDIM, ÇABUK OPERAYA... ARABADA GİYİNECEĞİM !